

Zrůdlosti

- ÚŘEDNĚ MRTVÝ IND POBODAL TŘI LIDI, ABY DOKÁZAL, ŽE STÁLE ŽIJE. Muž z vesnice Mithora na severozápadě Indie se nechtěl smířit s tím, že byl úředně prohlášen za mrtvého. Aby dokázal, že žije, pobodal tři lidi a spáchal ještě několik dalších zločinů.
- OTEC NUTIL ŠESTILETÉHO SYNA BĚHAT NA PÁSU DO ÚMORU S TÍM, ŽE JE PŘÍLIŠ TLUSTÝ. CHLAPEC ZEMŘEL. Chlapec na následky chronického přetěžování hraničícího s týráním zemřel a jeho otec stanul před soudem.
- VIDEO PAST ODHALILA UKLÍZEČKU, KTERÁ VYKRÁDALA KANCELÁŘE. PENÍZE SI SCHOVÁVALA DO VAGINY. Neobvyklý případ krádeží objasnila policie v Ostravě.
- DĚS NA TOALETĚ. KRAJTA SE ZAKOUSLA 35LETÉMU THAJCI DO VARLAT. Šokovaný muž se 3,5 metru dlouhého hada zbavil až poté, co jej umlátil k smrti záchodovou štětkou.
- PĚT MUŽŮ V INDII ZACHRAŇovalo KOČKU ZE STUDNY. VŠICHNI ZEMŘELI. Pět členů rodiny skonalo jeden po druhém poté, co se spustili do opuštěné studny ve snaze zachránit kočku.
- AMERIČANKA UPEKLA SVOU DCERU. TROUBU SI PRÝ SPLETLA S KOLÉBKOU. Na místě už mohli policisté pouze konstatovat smrt teprve měsíčního kojence, který jevil známky vážných popálenin. Podle serveru Daily Mail měla Thomasová trpět duševními potížemi.
- MUŽ NA ÚSTECKU SI UŘÍZL PENIS A UŠI, NAČEŽ BĚHAL POLONAHÝ PO ULICI. Ojedinělý případ těžkého zranění v důsledku toxické psychózy přivezené vlivem nadměrného užití drog hlásili záchranáři z Ústeckého kraje.
- ANGLIČANKA SI FOTILA KRÁVY, JEDNA JI UŠLAPALA. Mladá Britka zaslala své matce fotku s krávami, po které se přestala ozývat. Po ušlapání krávou zemřela na zástavu srdce.

Márchiv

TREST SMRTI

Kresba Feliciena Ropse

*Vysoko vztyčena nad smutky světa
se smutkem nejvyšším a zoufalstvím v loktech
lká Matka mučedníků: gilotina
a hlavy pějící ještě poslední sloky
odvážné písně na pomstu tyranů
posledně zaplály žárem Věčnosti...
Zoufalství, Odvaha, Smutek a Pomsta
v havraních vlasech Život hledají
a oči jejich, veliké zářící oči
volají v dálku neslyšíce Echo...
A hle! Daleko na západě, kde sídlí Satan,
nové Slunce se vrací, které zapadlo,
s pronikavým výkřikem se vrací,
aby ohlušilo Zoufalství a Smutky...*

Alois Věkoslav Haber, sb. Listopad... (1907)

PROPADNUTÍ OSUDU

*Když jsi dlouho již své boly nesla,
podvědomé bázně, marné boje
s vlastní duší, kterou sárou roje
zoufalosti, aniž ústa hlesla.*

*Vysílený plavec, jemuž vesla
padnou z rukou bouřné ve příboje,
nemajíc již opor, bez úkoje
na má prsa s plácem jsi tu klesla.*

*„Nemohu již déle zápasiti.
Co jsem zdusit chtěla, samo rdousí.
Konec všemu. Sbohem! Tma se řítí.“*

*A já zřel, jak temný stín si brousí
na Tebe své drápy zhovadilé
a již Tvoje hrdlo škrtí bílé.*

Jaromír Borecký, sb. Zpěvy života (1911)

Zlořádky

HNUS PŘED POZNÁNÍM

Siegfried Herz

Vložil jsem srdce do očí
a uviděl éterickou zkamenělinu
s bytostným tělem živé Isis,
která svými záhyby ukrajovala prostor
a hroty svých ňader propichovala snovou mlhu
jako sopečná erupce nervů,
jež by znásilnila sochu
stojící mezi stromy bez listí,
stromy, na nichž visí samotáři,
co dříve chtěli krásnou dívku,
v touze přivolat vše nahé,
jako hlubokou propast
mezi snem a skutečností,
skálou muže a kamenem ženy,
jako by všechno muselo být směrem
ke konečnému výbuchu smutku
a souběžnému vzrušení z krásy.

CHLOÉ TEA

Leží tělo mrtvolné v rakvi ze skla.
Maso už je v rozkladu – červů hody !
Panna z moře vyvrhlá, slizká, lesklá...
Temnoty vody !

KANOPA

TEA

Dóza mého dítěte tiše stojí...
Skrývá v sobě tajemství dávné doby –
děsí všechny bázlivé aurou svojí.
Vložte ji v hroby !

KONÍK TEA

Houpej hezky koníka, děčko malé,
úsměv nahod' povinně – budeš happy !
Blbě se ti nedělá, houpej dále !
Rodiče slepí...

KŘEHKOST BYTÍ

TEĀ

Člověk plný zklamání, bídy, žalu...
Praská duše bolavá, puká maso.
Bolest srdce proniká do všech svalů.
„Kde jsi, má spáso ?!“

MASKY TEA

Masky z lidí sejmuté, tváře němé...
Oči pevně zavřené strachem ze tmy.
Smrt že pro nás nepřijde, spolu sněme !
Polibek letmý...

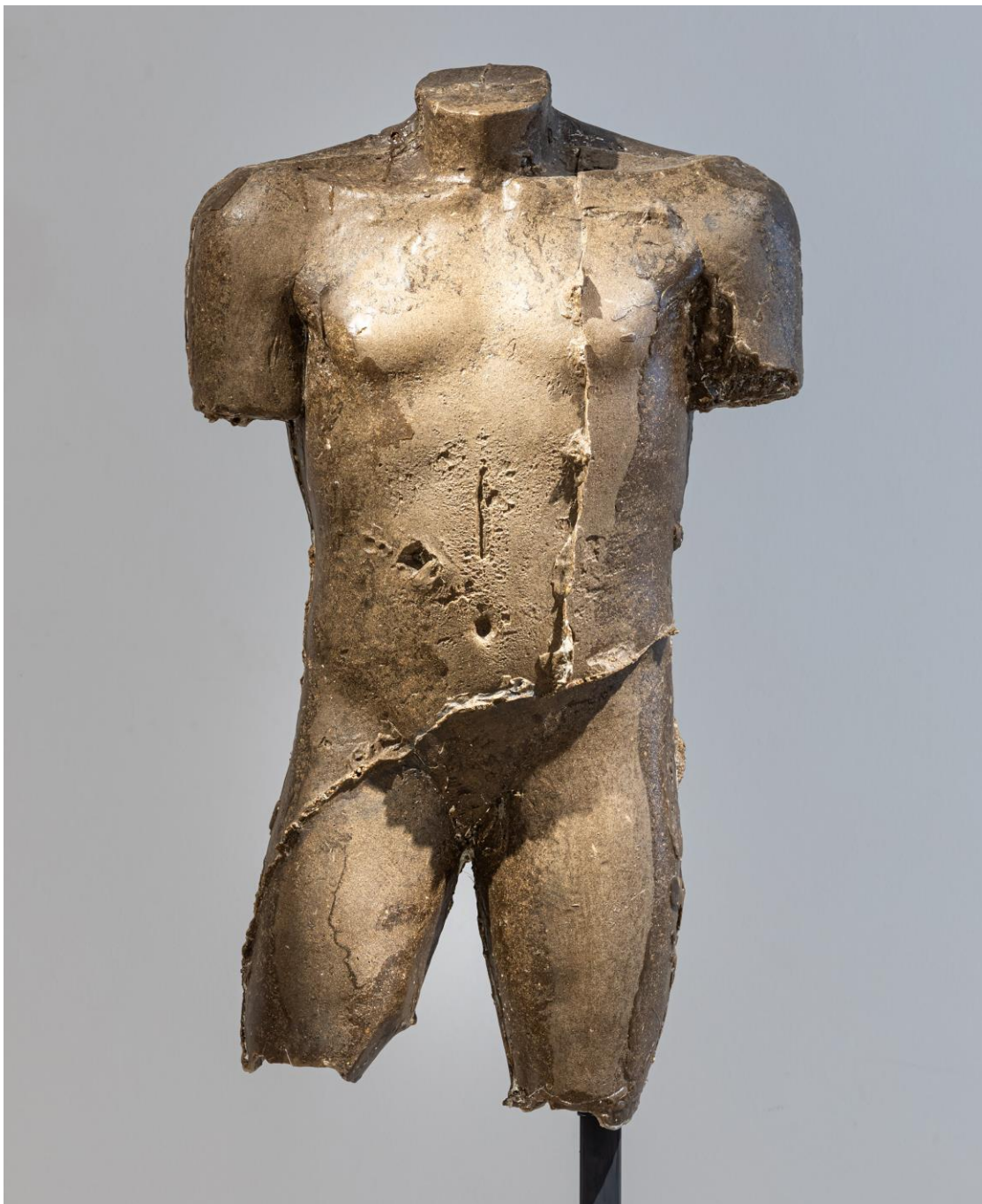
MUŽ TEĀ

Tolik krásy pohřbené na dně moří !
Tolik darů antiky spolklly vlny...
Těla mužů nádherná čas již boří.
Slaný hrob plný...

ROZKLAD TEA

Stojí mužská postava, socha tichá.
Torzo v plném rozkladu mění tvary.
Proces ztráty hmotnosti – kruté téma.
Koloběh starý...

STŘEPY ZLA TEA

Tříštím těla v kousíčky – nectím krásu !
Hledám v lidech škaredost, ta je pravá.
Radši nežli k andělu vzhlížím k ďasu...
Krutosti vřava !

* * *

Phila Primus

stín se polyká zpět do našich těl
prach jako připomínka dalekých rozkladů
tvary zostří, třepí se jeden do druhého
půda z asfaltů puká a nad nimi oceloví skřípánci vzlétli
rozvibrovali své zlověstné meče v letu
a rozřezali chuchvalce klesajících mraků
a pak snažně zpívali o panenské krajině
už dávno zmizelé v pozadí jakéhosi příběhu

syrová ryba se prodírá vodou jako těstem
ze všech korun stromů se líhne smrdutý plyn
povrch je stále tvrdší, dusí střety středů k dalším výbuchům
odstřeluje do nepředvídatelných zákoutí a hranic
strategicky spojuje obzory
a vpouští propast

SALOME SVÉHO VĚKU

Aleš Misař

Řekl jsi jí zákeřná, a také je:
míří z černých řas dvě čtyry popravčí
na tebe, sám žádáš salvu z pomněnek
nebo z chrp, to na krásnou smrt vystačí.

Není stud, co mrazí, když jsi zády ke zdi,
do očí jí hledíš jako do souhvězdí,
mezi těly počítáš čas do nárazu,
z něho zůstavíš jí jméno, sobě zkázu.

Snídal jsi ji očima, co pohled ráčí,
propadal v ní bažinám a na bodláčí
prsů lehal, jsi o hlavu kratší, pros
zbytky rozumu alespoň o milost.

Řekl jsi, že vedla navigací boků
římské galéry, když pluly do útoku,
teď perem rveš papír, lačný vědět, zda
slova na hudbu těch bojů psát se dá.

Neodpusť si viny, neboť víš, co činíš,
nediv se, že vešel host, když jsi ho zval,
bolest překročila práh, chce šlápnout dál,
máš klopýtnout tam, kde upadli už jiní?

Řekl jsi, že vyvolává příliv moře
kousek před lunou, že učí chvět se rosu
zrána v čase poprav na královském dvoře,
už se vidíš s vlastní hlavou na podnosu.

Dítko Boží, ďáblovo – je jedno cí,
ani Herodes ti není nakloněn,
uštědřuje milost, říkal Salome,
již jsi zval tak hladově: Dnes netančí!

NA FOUSKU

Radek Lehkoživ

Mé srdce vyhnilo, dávno už nebije
a mozek jakbysmet – přestal mi velet.
Jsem prázdná, bezcitná, ohavná bestie,
dál se tu plahočím jen coby skelet.

Slunce je nepřítel, když kohout kokrhá,
zabouchnu za sebou dveře v své hrobce.
Mít v uších bubínky, tak je to roztrhá,
Sisyfos smetá mě kamenem z kopce.

Až měsíc vyšplhá skrz mračna před bouří,
podniknu poslední (jako vždy) pokus.
Na střeše kobky mé mrouskaj se kocouři
– mé bytí na fousku, konec blíž o kus.

ÓDA NA SMUTEK

Kamil Princ

Proč z lhostejnosti ukrýváš se, Bože,
když Hádés pod zem lidí bere sta?
Smrt s kosou bude moje nevěsta,
hle, rakev s věncem svatební je lože.

Mě omrzeli všichni lidé živí,
skon pomůže mi otočit snad list.
Z všech lásek zbyla pouhá nenávist
a propast do mě, jak já do ní, civí.

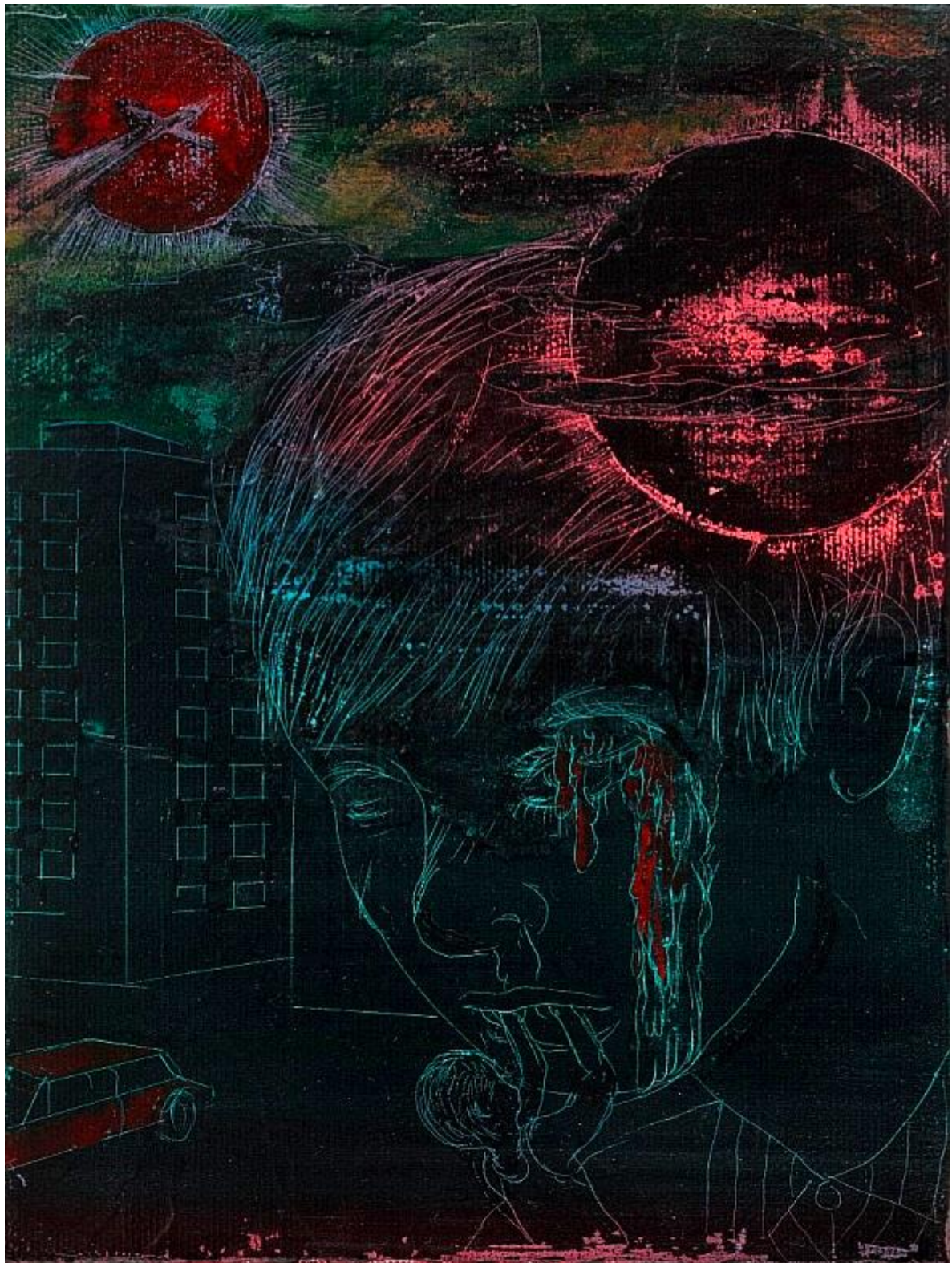
Mé srdce vřed je, který stále puká
a každá z minut staletá jsou muka.
Jsem sám jak kaple vprostřed hřbitova...

Než o bídnosti své se pravdu dovím,
dřív projde velbloud uchem van Goghovým
– můj rekviem je skladba hitová!

Hrobrazárna

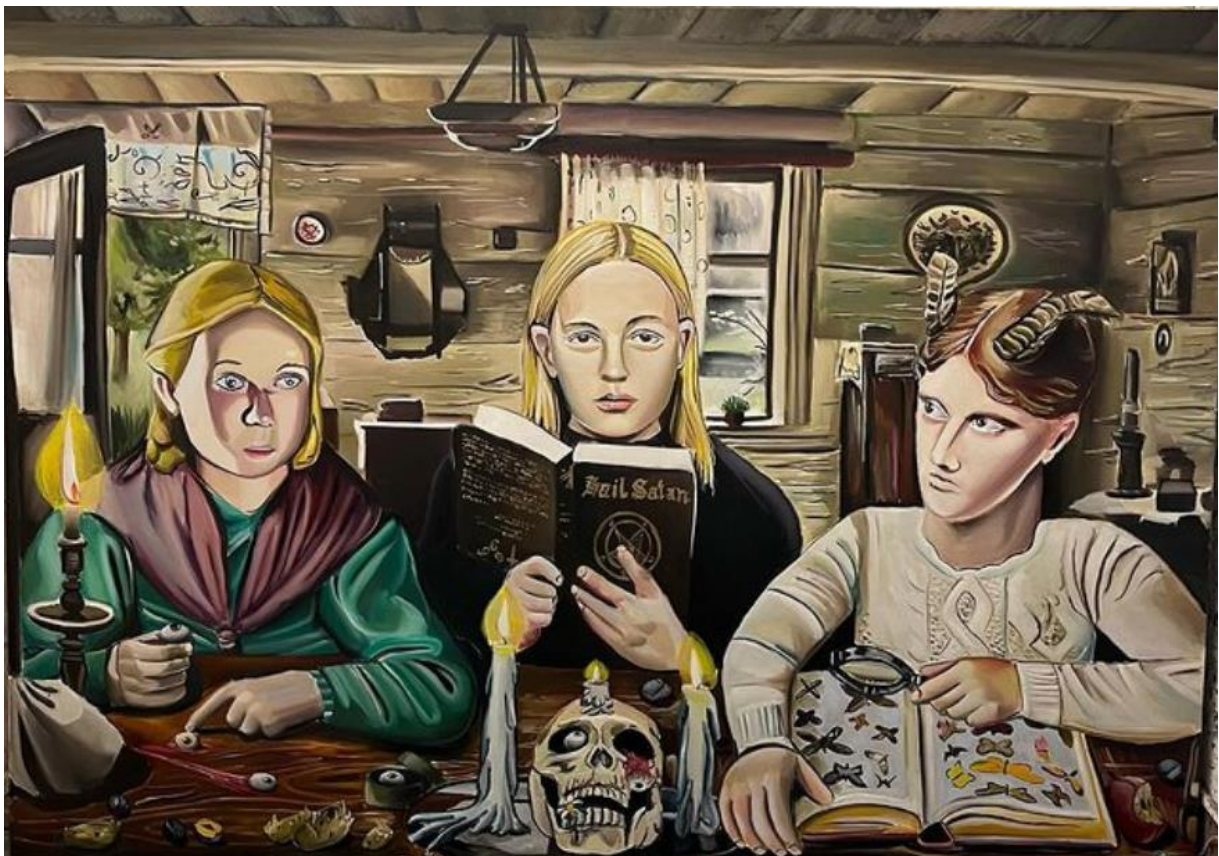
PET – KAREL BALČAR

PLANETA – JOSEF BOLF

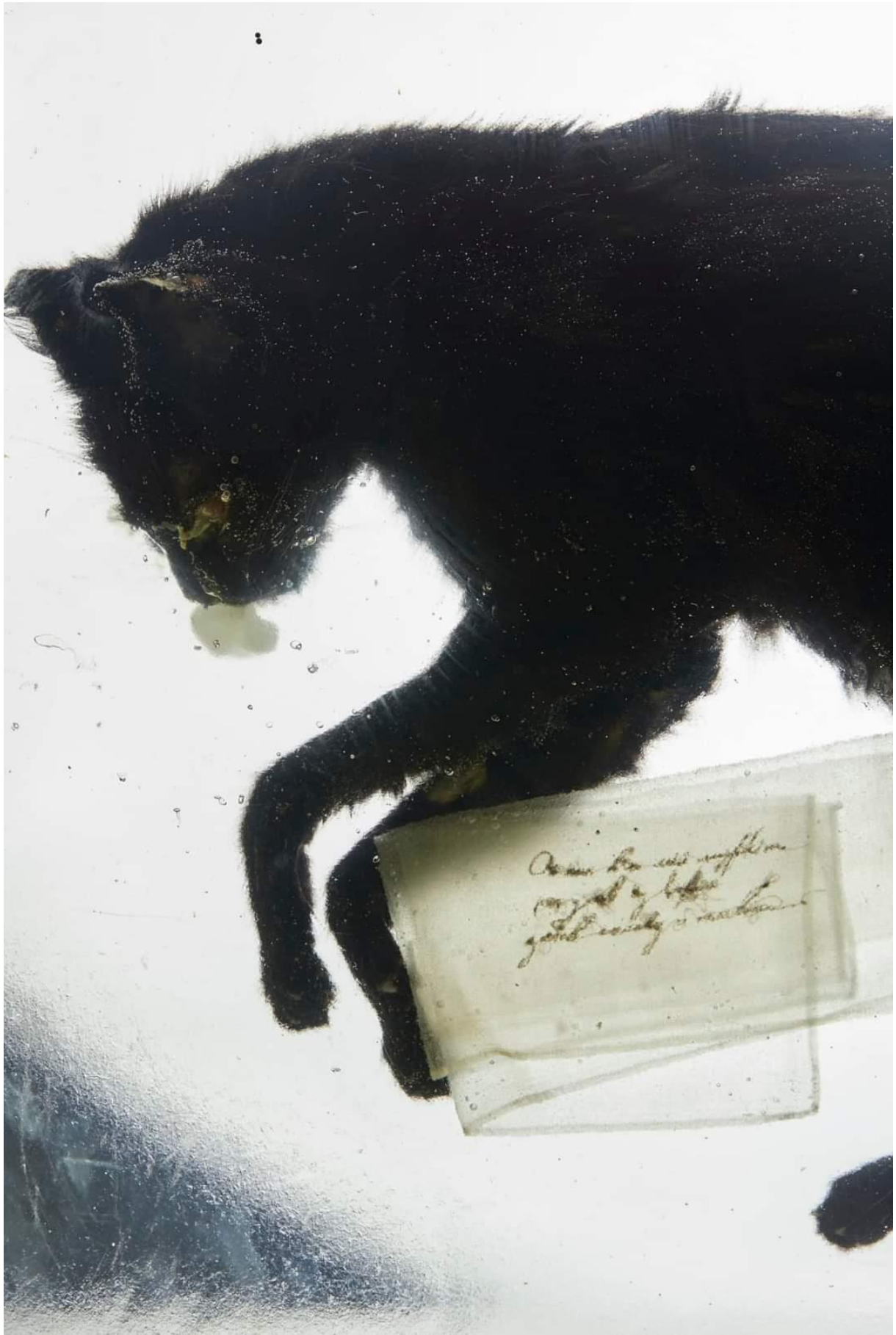
MRTVÁ MATKA ZEMĚ VZKŘÍŠENÍ – JAN VYTISKA

KNIHY Z KTERÝCH VYPADÁVAJÍ BULVY A ROSTOU ROHY – JAN VYTISKA

SMUTNÝ MALÍŘ – ADAM ŠTECH

LULLABY - MARGARITA IVY

POLYMELIA – MARIA VASYLIEVA

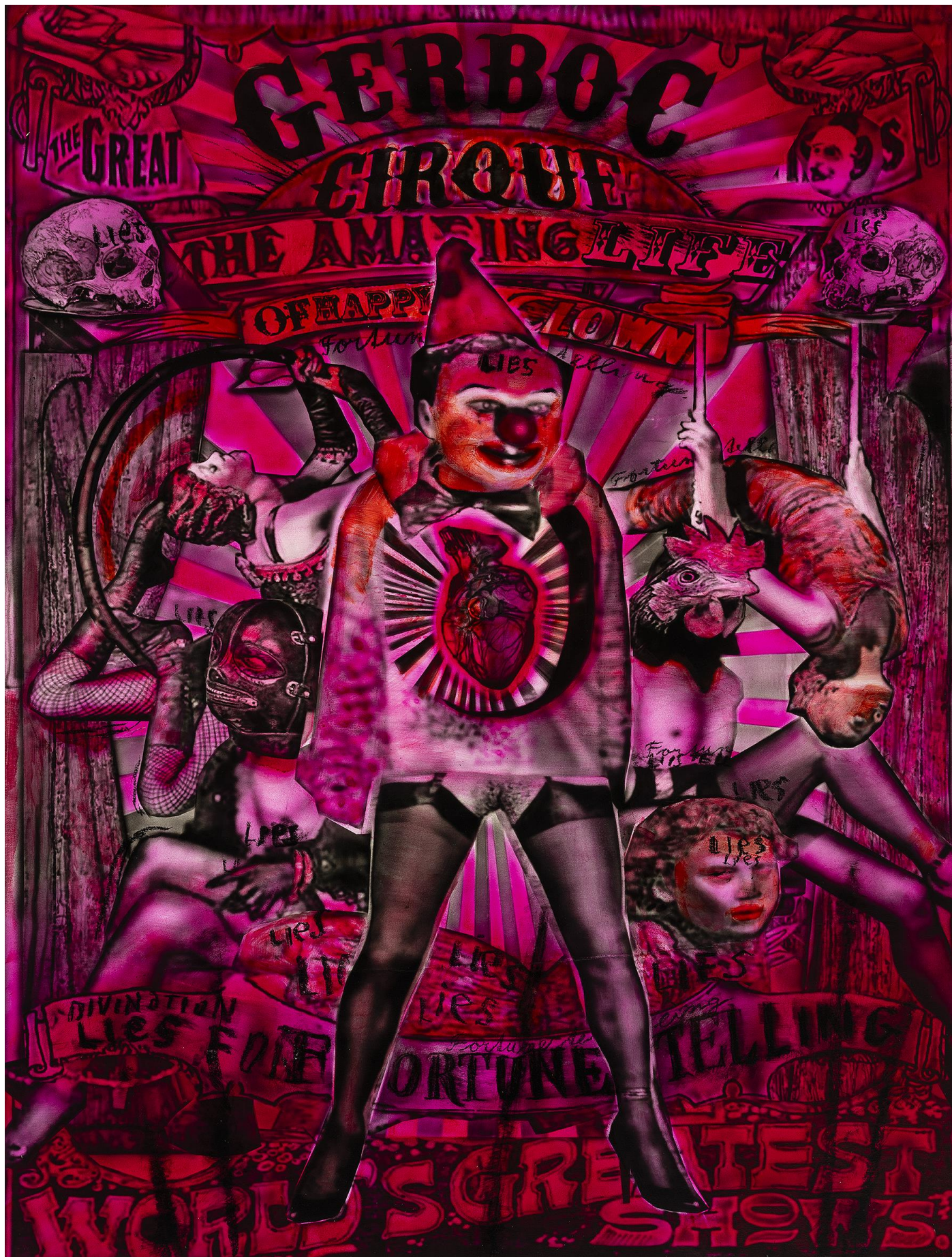
ZÁPAS – FRANTIŠEK ŠTORM

MRŠINA – KAROLÍNA NETOLICKÁ

POLEDNICE – LINDA GLANC

HAPPY ENDING FAIRY TALE - MARTIN GERBOEC

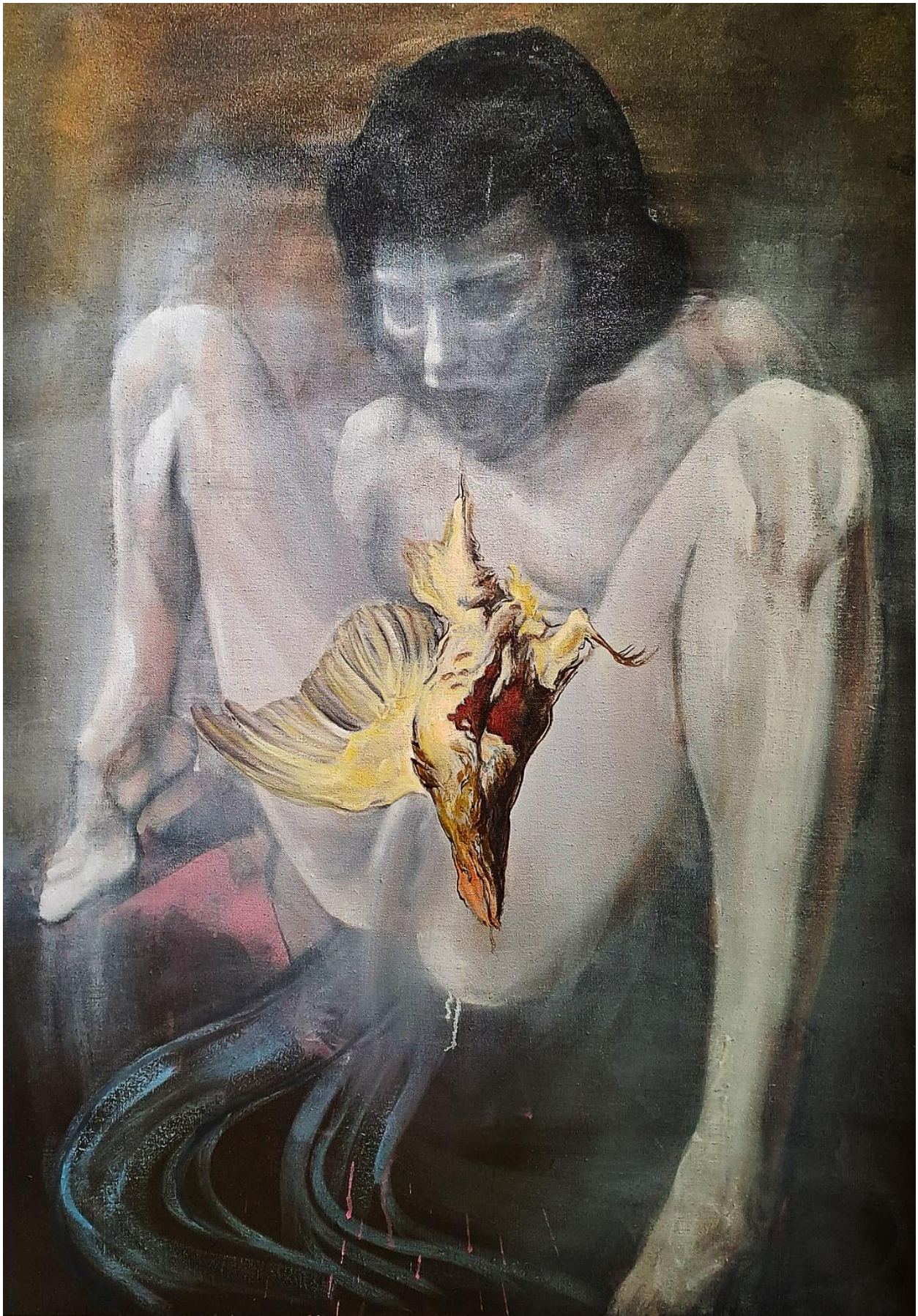
PEKLO NA TŘETÍ – JIŘÍ PETRBOK

PORN FROM MY FAMILY ALBUM – FILIP KÛRKÄ

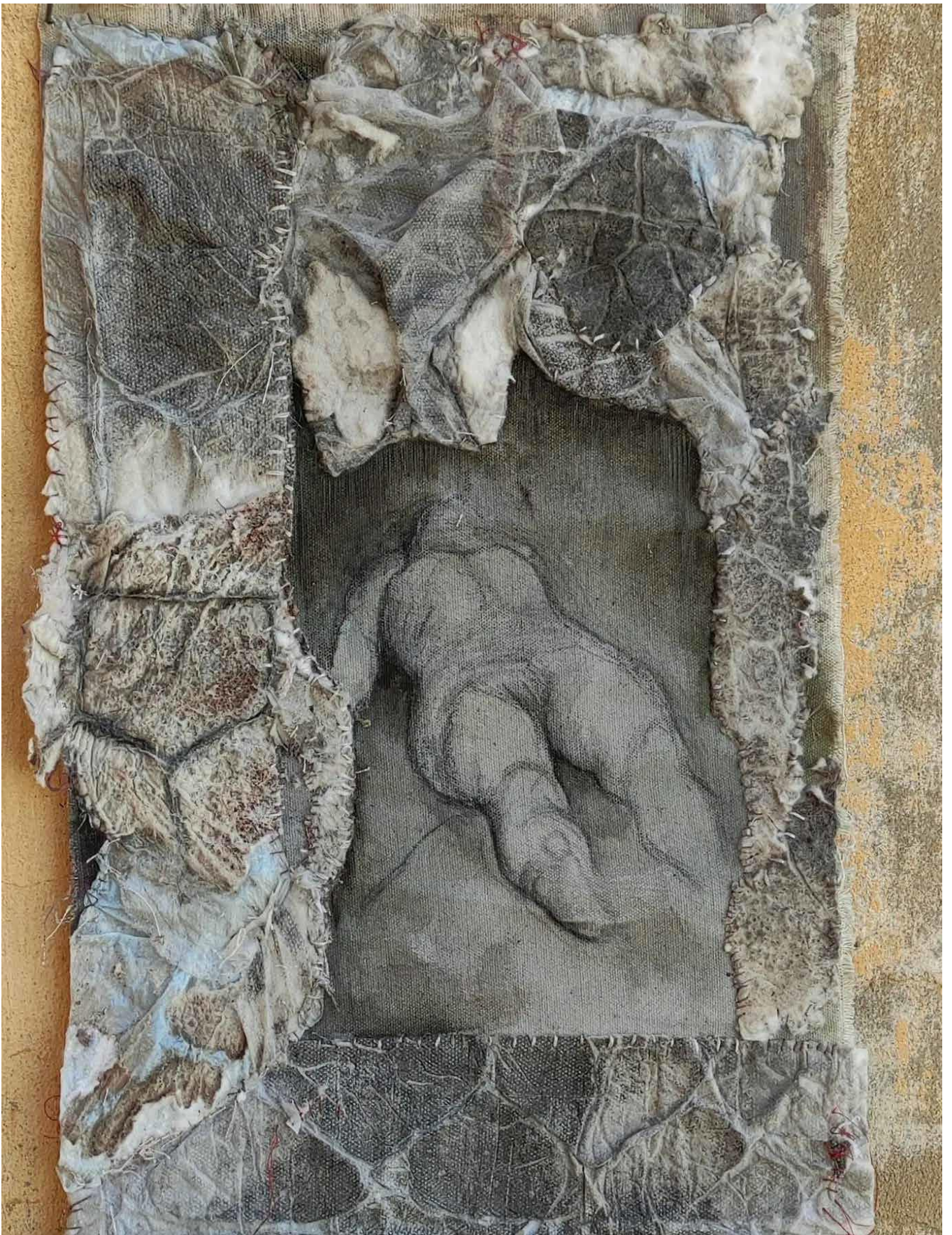
NEBE – BARBORA MYSLIKOVJANOVÁ

LITTLE BIRD – TOMÁŠ JETEŘKA

OPHELIA'S DREAM – LIZA LIBENKO

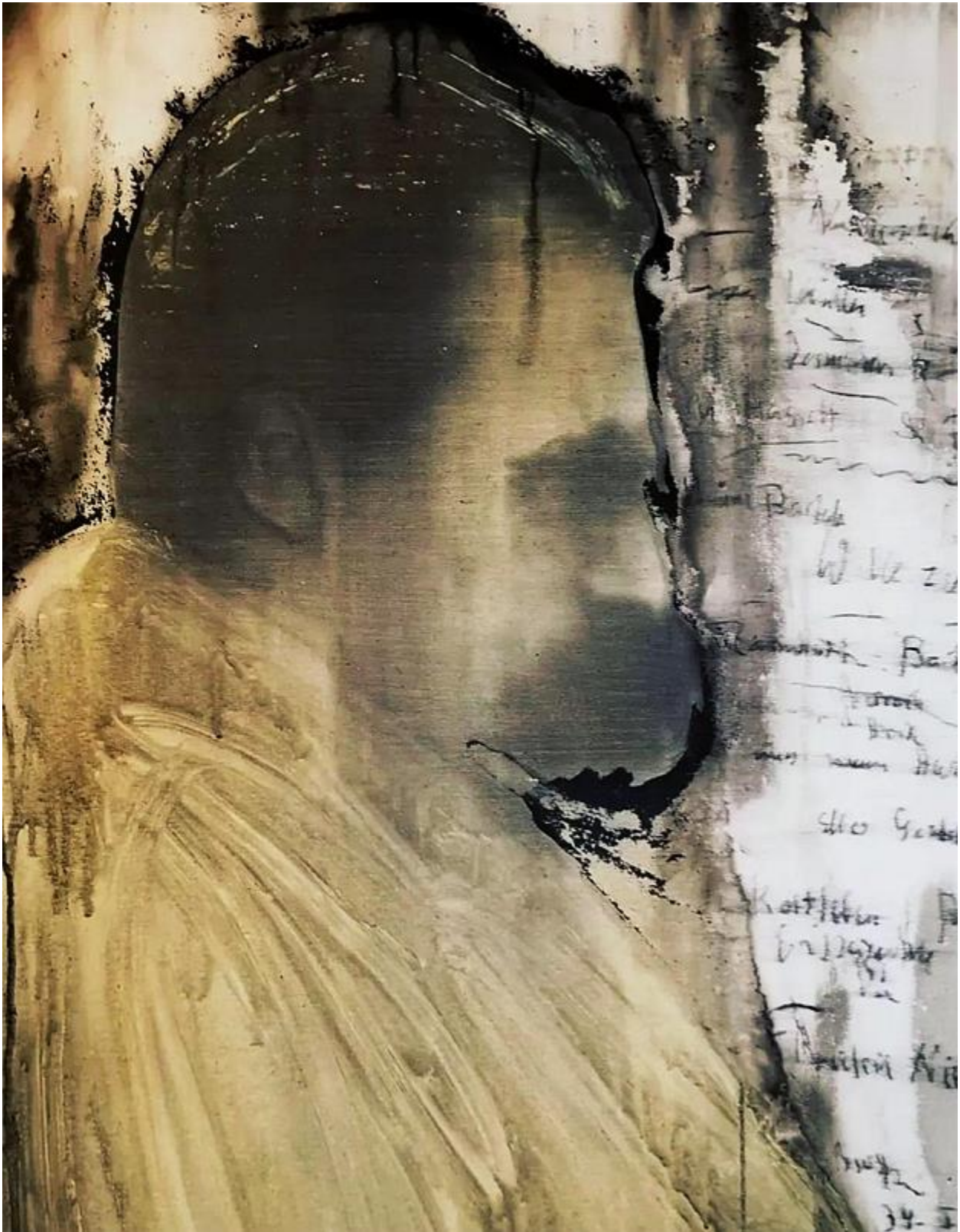
LOVE SPIRIT, HATE MATTER – LUCIE HOŠKOVÁ

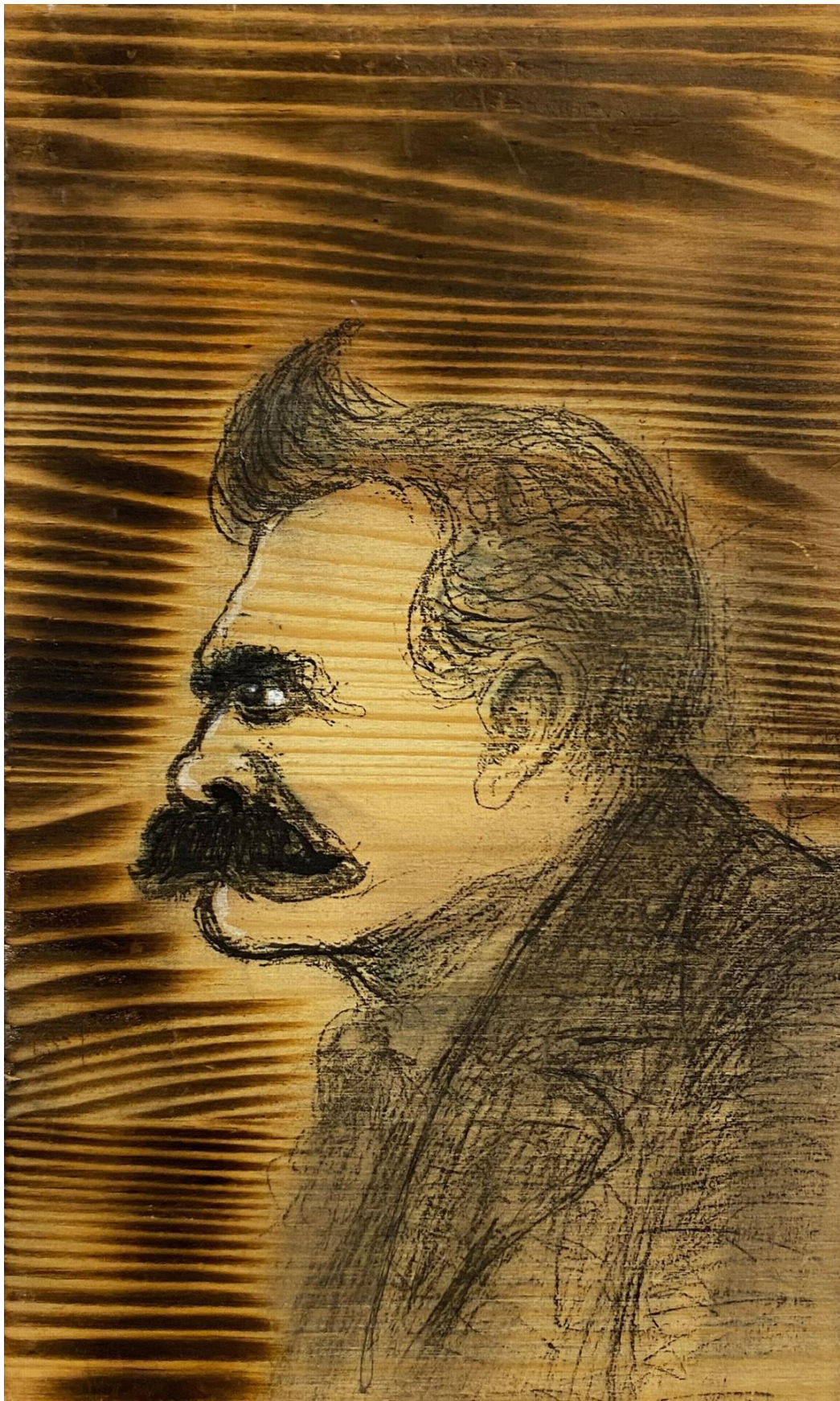
NO LAUGHTER WITH THE DEVIL – ROMAN KOŠŤÁL

OCTOPUS – MARTIN KOLÁŘ

BEYOND GOOD AND EVIL - SIEGFRIED HERZ

FRIEDRICH NIETZSCHE – MARTIN MULAČ

KAROLINA KOBLEN – PENIMALS

KLÁRA HARTLOVÁ – PACIENT

ZLO – DANTE DANIEL HARTL

MAGMA – MICHAEL KNÖTEN

Vředklady

MOŽNÝ KONEC CESTY

Michel Houellebecq

Nač znepokojení? Vše budu dělat stejně,
zrak stáčet k oblakům či pozorovat lidi.
Já nebyl účastný a zřel vše beznadějně,
šed' odpoledních chvil i slepý člověk vidí.

Vím dobře, nábytek kde stojí na zahradě
a taky věrně znám tu ztrátu nevinnosti;
vždyť supermarkety i cesty vedou k zradě,
o nudných prázdninách mám těžkopádné kosti.

Na konci století zde budu ještě žít,
po stezce bolesti jsem zvyklý kráčet hravě
(na kůži slunce žár mi spálí snad i bytí);
chci klidně spočinout na uležené trávě.

Jak plevel starý jsem a jaro v tomto čase
mě šálí iluzí a plní množstvím hmyzu.
Já poznám mučení i poklid zas a zase
i civilizaci, jež čeká paralýzu.

Michel Houellebecq

JSOU SRDCÍ TISÍCE, CO TLUKOTEM SVÝM LHALY

a drobné předměty, jež plní starou skříň,
kde v smutném příběhu do světa křičí: „Zhyň!“,
těm, kteří lásku svou žel nikdy nepotkali.

Všech starých mládenců vždy nádobí je skromné
a oprýskaný též je příbor vetchých vdov.
Vlá přadlen kapesník při cestě na hřbitov
a skříní vnitřnosti řvou: „Život není pro mne!“

Řád věcí urovnán, leč život prázdný zcela,
pach zbytků potravin a shopping, než jdeš spát,
v tmách TV puštěná, jíst, i když není hlad.

Zlá nemoc konečně pak zničí zdraví těla
a bledá mrtvola se spojí se zemí,
smrt přijde bez lásky i záhad, věřte mi.

DISTRIBUCE – SPOTŘEBA

Michel Houellebecq

Já slyšel jsem, jak pahýly se třely,
jež vedle vláčel mrzák s amputací.
Svým spojencům vždy vrátný dobře velí,
ať uklidí, když prudký déšť se vrací.

Krev ztrácí sousedé zle vykuchaní,
co stát se musí, to se prostě stane.
O pravdě rozhovor vždy tuze raní,
po lásce zbydou stopy zanechané.

Dům opustila dívka jako poupě,
když přišel kuchař, nastalo hned haló;
Snad nábytku by pomohla mi koupě
a tomu všemu předejít se dalo.

Je vykonáno, co se mělo konat,
Jean vymačkala oči z hlavy kočce.
Zřím unášení osamělých monád
a distribuci – balet při otočce.

MRAZIVÝ POCIT

Michel Houellebecq

Modř jitra líbila
se každyčkému zraku,
tys volnost žádala
a nemáš soucit lidský.
Na tebe čekal jsem
při sledování ptáků,
ať činím cokoliv,
tak bolest přijde vždycky.

Autor překladů: Kamil Princ

DRACULA A DRACULITZ NÁSOBÍ SÍLY TEMNOTY

Martin Jabůrek

Islandsky se domluví asi tři sta třicet tisíc rodilých mluvčích. Mimo Island se islandština prakticky nepoužívá a počet čtenářů, kteří si osvojili islandštinu jako druhý jazyk a jsou schopni číst knihy v islandštině, se na celém světě omezuje nejspíš jen na několik desítek jednotlivců. Nedostatečná obeznámenost s islandskou knižní kulturou pravděpodobně stojí za tím, že literární historii a komparatistice po dlouhá léta unikala jedna pozoruhodná skutečnost.

V roce 2017 vešlo v obecnou známost, že kniha *Makt Myrkranna*, vydaná v Reykjavíku v roce 1901, není pouhým překladem Stokerova slavného románu *Dracula*, za který byla dosud považována. Název *Makt Myrkranna* lze z islandštiny přeložit jako *Síly temnoty*. Kniha se však od *Draculy* neodlišuje pouze svým názvem. Jedná se o dosti odlišný příběh, ve kterém se vyskytují odlišné postavy a odlišné zápletky.

Bram Stoker vydal poprvé svůj slavný román *Dracula* v květnu roku 1897 v londýnském nakladatelství Archibald Constable and Company. Podoba, v jaké román vyšel, je výsledkem řady redakčních úprav požadovaných vydavatelem. Předpokládá se, že to byl právě vydavatel, který navrhl zkrácení románu o úvodní kapitolu, která byla po Stokerově smrti vydána jako povídka *Dracula's Guest*. Změněn byl rovněž název. Stoker pro svůj román prosazoval název *The Un-Dead*. Pravděpodobně došlo také k dalším úpravám poplatným viktoriánskému vkusu. Rámcově londýnské vydání odpovídá jedinému známému dochovanému rukopisu, který je od roku 2002 v držení Paula Allena, jednoho se spoluzakladatelů Microsoftu.

Odlišnost islandského vydání vedla původně k domněnce, že Stoker poskytl islandskému vydavateli originální, neupravený a „necenzurovaný“ rukopis. Islandské vydání by tak představovalo jakéhosi autentičtějšího *Draculu*. Skutečnost se nakonec ukázala být jiná, i když neméně zajímavá.

Makt Myrkranna vycházely na pokračování jako příloha reykvavického deníku *Fjal-konnan* mezi lednem roku 1900 a březnem 1901. V srpnu 1901 byl román vydán knižně. Jako překladatel je uveden Valdimar Ásmundsson, vydavatel deníku *Fjalkonnan*. Žádnou ediční poznámku, ani informaci o rukopisu či vydání, ze kterého by Ásmundsson překládal, kniha neobsahuje. Za to se však v knize nachází krátká předmluva podepsaná Bramem Stokerem a datovaná srpnem 1898. Znamená to, že by měla být napsána až po londýnském vydání *Draculy*. Stokerovo autorství je však dnes považováno za pochybné.

Existence originální islandské předmluvy byla badatelům známa od roku 1986, kdy byla přeložena do angličtiny a vydána Richardem Dalbym. Že je odlišný i samotný text románu

objevil v roce 2014 Hans Corneel de Ross. Ten také, protože sám islandštinu neovládá, zprostředkoval překlad *Makt Myrkranna* do angličtiny a v roce 2017 knihu vydal pod názvem *Powers of Darkness: The Lost Version of Dracula*.

Snaha objasnit kontext vzniku islandské verze *Draculy* vedla záhy k dalšímu objevu. Valdimar Ásmundsson s největší pravděpodobností nepřekládal *Draculu* z dnes neznámé varianty Stokerova rukopisu, a dokonce ani není tím, kdo Stokerovo dílo adaptoval. Jeho islandská edice je upraveným překladem předchozího švédského vydání, které bylo dosud rovněž neznámé. Této skutečnosti si povšiml Rickard Berghorn ihned po vydání islandské verze. Ve Švédsku vycházel *Dracula* od června 1899 do února 1900 ve stockholmském časopise *Dagen* pod názvem *Mörkrets makter*, což lze přeložit nepřekvapivě jako *Síly temnoty*. Ve stejnou dobu vycházel švédský překlad rovněž v časopisu *Aftonbladets*. Tato verze byla v závěru poněkud zkrácena. Švédská verze byla přeložena do angličtiny Rickardem Berghornem a vydána v roce 2022 jako *Powers of Darkness. The Unique Version of Dracula*. Toto vydání rovněž přináší sto čtyřicet perokreseb Emila Åberga, které sloužily jako ilustrace švédských časopiseckých vydání.

Jestliže se po objevu islandské verze mohlo mít za to, že máme, co do činění s nějakou původnější verzí románu a že Bram Stoker mohl na islandské verzi nějakým způsobem participovat, po edici švédské verze převládl názor, že *Síly temnoty*, ať už švédské nebo islandské, jsou dobovým podvrhem, vzniklým bez Stokerova vědomí a souhlasu. V původním časopiseckém vydání je překladatel do švédštiny identifikován pouze šifrou A-e. Kdo se za touto šifrou skrývá, se dosud nepodařilo odhalit. Právě tajemný A-e je s největší pravděpodobností odpovědný za vznik skandinávského *Draculy*. Jak v případě švédské, tak islandské verze *Draculy* se jedná spíše o adaptaci než překlad. Podle Rickarda Berghorna se za zkratkou A-e skrývá někdo z okruhu švédských teosofů, neboť mnohá místa v *Silách temnoty* jsou teosofií a okultismem inspirována. Zkratka A-e se ve švédských spiritistických a teosofických publikacích z té doby skutečně vyskytuje. Zajímavé přitom je, že se texty podepsané touto šifrou vyskytují právě jen zde. Berghorn se domnívá, že tajemným A-e by mohl být spolupracovník časopisů *Dagen* a *Aftonbladet*, překladatel, pacifista a teosof, Axel Frithiof Åkerberg. Jistý podíl na vzniku adaptace by mohl mít rovněž Åkerbergův dobrý přítel a spolupracovník, překladatel Victor Pfeiff.

Ať už se za zkratkou A-e skrývá kdokoli a k severské verzi *Draculy* se vztahujeme jako k původnější podobě slavného románu či jako k neautorizované adaptaci, nebo dokonce k podvodnému plagiátu, vždy jej můžeme chápat jako zajímavé rozvinutí původní Stokerovské upířské mytologie. Ostatně Dacre Stoker, který svými romány na dílo svého pra-prastrýce Brama Stokera navazuje, se *Silami temnoty* nechává silně inspirovat.

Rozdíly mezi Stokerovým originálem a oběma severskými adaptacemi jsou poměrně zásadní a v mnoha ohledech mění celkové vyznění příběhu. Základní zápletky zůstávají stejné. Mladý anglický gentleman navštíví polozřícený hrad v Transylvánii, aby jeho

majiteli, který je potomkem starého šlechtického rodu, zprostředkoval koupi nových nemovitostí v Anglii. Již zde ale čtenář narazí na první rozdíl. Stokerův Jonathan Harker je zde Thomas či Tómas Harker. Také další postavy mají změněná jména. Jonathanova snoubenka Mína je v *Silách temnoty* přejmenována na Vilmu. Z Lucy Westenra je Lucia Western. Ostatně sám Dracula se ve švédské adaptaci stává Draculitzem. V případě českého překladu švédských *Sil temnoty* by nebylo od věci uvažovat o převodu tohoto jména do podoby Drákulič. Není bez zajímavosti, že islandská verze od této změny upouští a Dracula je zde, alespoň co se jména týče, opět Draculou.

V severské verzi se však nemění pouze jméno upírského hraběte, ale do jisté míry i jeho charakter. Zatímco v původním románu je Dracula osamělou a téměř introvertní postavou skrývající se ve stínech a vycházející pouze v noci, v *Silách temnoty* Draculitz vychází i ve dne a je charakterizován jako velice společenská osoba pořádající večírky a bankety. Své transylvánské sídlo také Draculitz neobývá sám. Jeho domácnost řídí stará, hluchoněmá hospodyně a služebnictvo je tvořeno značným množstvím nelidských, opicím podobných bytostí, které Draculitze až kulticky uctívají.

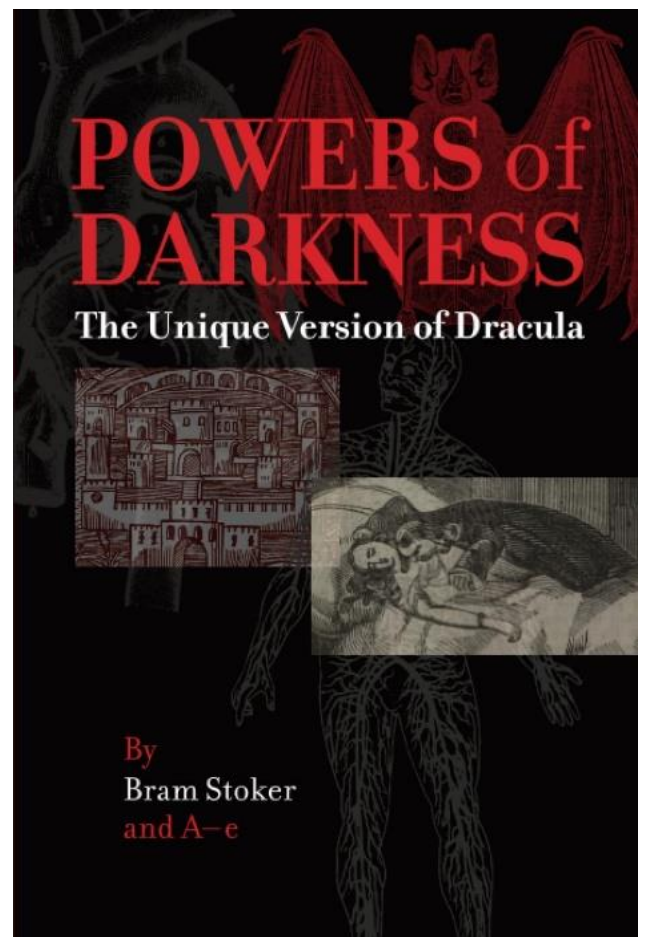
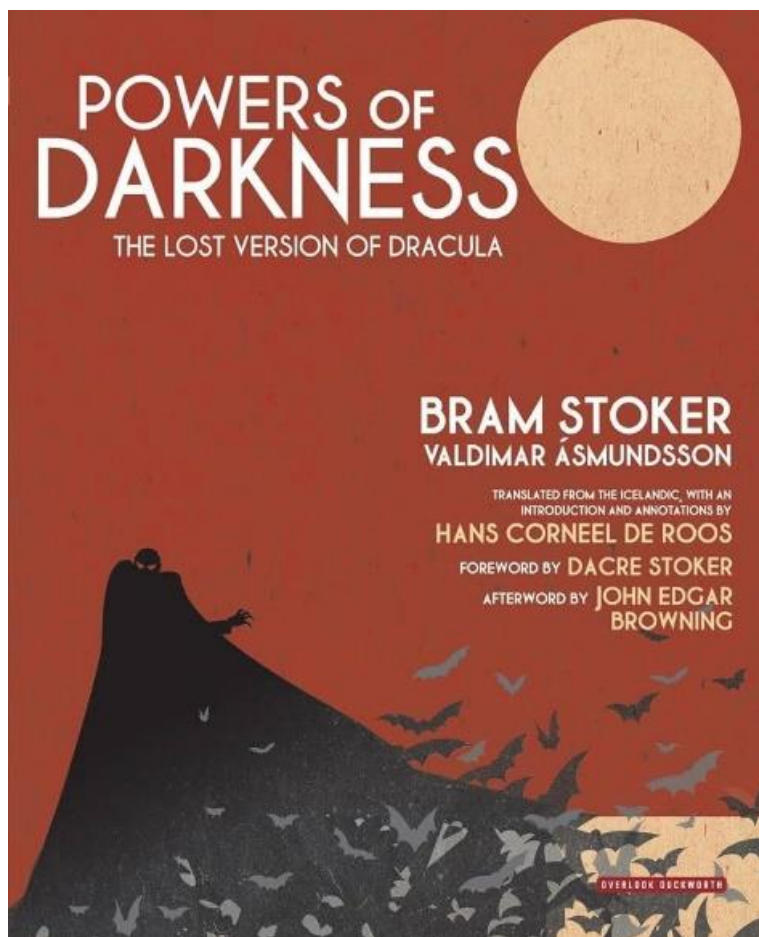
Když se Tómas Harker věnuje prohlídce Draculitzova hradu, tajně sleduje hospodyně do sklepních chodeb, načež zděšen objeví existenci podzemního chrámu. Zde Draculitzova sekta praktikuje temné okultní rituály doprovázené lidskými oběťmi. Draculitz nepije krev ženských obětí jako v původním románu, ani se nemění v obřího netopýra, ale je nejvyšším knězem satanské sekty. Jeho cílem je ovládnutí společnosti. Vampirismus mu k tomu slouží jako nástroj. Draculitz organizuje rozsáhlé mezinárodní spiknutí, do nějž jsou zapleteni mnozí britští politici a aristokraté a jehož programem je přesvědčení, že svět náleží silným, což při mnoha příležitostech Draculitz prohlašuje. Protestuje proti tomu, že příslušníci elity byli příliš dlouho utlačováni většinou. Pohrdá křesťanstvím jako náboženstvím slabých. Draculitzem prezentované názory jsou současnými interprety spojovány s dobovou interpretací Nietzscheho, sociálním darwinismem, a dokonce i s rodícím se fašismem.

Silně je v *Silách temnoty* akcentován erotický náboj díla. Harker se v Draculitzově sídle nesetkává s třemi upířskými nevěstami, ale s krásnou blondýnkou Josefínou, jejímuž lákání rád podlehne a setkává se s ní i přes Draculitzův zákaz. Netřeba zdůrazňovat, že popisy jejich setkání jsou mnohem explicitnější než kterákoli pasáž z původního Stokerova díla. *Síly temnoty* jsou z dobového hlediska textem vysloveně erotickým. Draculitz není přitahován krkem či šíjí, ale je doslova posedlý ženskými nadry.

Úplně nová dějová linka je spjata se dvěma novými postavami detektivů Edwarda Tella a Jonese Barringtona, který je typem detektiva nápadně připomínajícího Sherlocka Holmesa. Oba detektivové vyšetřují sérii vražd, ze kterých podezřívají stoupence Draculitzovy sekty. Pátrání je zavede až na Draculitzův transylvánský hrad. Na rozdíl od Stokerova původního textu se Draculitz v *Silách temnoty* nesnaží uprchnout z Londýna. Proto také Van Helsing a další hrdinové zůstávají v Anglii, kde nakonec Draculitze zabijí.

V severských verzích se objevuje mnoho nových postav, jako jsou Minin strýc Morton či aristokraté, princ Koromezzo, hraběnka Ida Varkony a madam Saint Amand. Naopak je pozoruhodné, že se ani ve švédské, ani v islandské verzi nevyskytuje postava Renfielda, který hraje důležitou roli v původním Stokerově textu i v mnoha pozdějších adaptacích. Islandská verze je oproti verzi švédské sice o něco zkrácena, nicméně obsahuje originální odkazy k islandským pověstem. Ty jsou považovány za autorský přínos překladatele Valdimara Ásmundssona.

Síly temnoty v obou svých verzích představují pozoruhodný literární artefakt, a to nejen svým obsahem. Přesto, že se v posledních letech podařilo odpovědět na mnohé otázky spjaté s jejich vznikem, stále zůstávají obestřeny přitažlivou auroou tajemství. Také Dracula, který není hnán jen téměř zvířecím nevědomým pudem prodlužovat své nemrtvé trvání ad infinitum, ale jehož činy jsou motivovány neméně zvráceným utopickým projektem, je postavou hodnou pozornosti.

SMRT JE MOCNĚJŠÍ NEŽ BŮH ANEB ČERNÉ SVÍTÁNÍ UMRLČÍHO SLUNCE VE VÝSTAVĚ LUCIE HOŠKOVÉ A LIZY LIBENKO

Kamil Princ

V pátek 11. října jsem se zúčastnil slavnostního zahájení výstavy „Sun Gazing“ v Galerii Felixe Jeneweina v Kutné Hoře. Expozice je komponovaná ze série děl dvou neodekadentních malířek, misantropických intelektuálek a uhrančivých femmes fatales, Lizy Libenko a Lucie Hoškové. Obě předznamenávají budoucnost výtvarného umění, kdy všechny tvary již byly zobrazeny, barvy vybledly a zůstala jen hluboká rána chrlicí černý asfalt. A právě v této bezednosti (Ungrund) a roklině nicoty mají tendenci rodit se nové goyovské přízraky, jejichž subverzivní stínohru můžeme na vystavených plátnech zádušně sledovat.

Hošková ve svých dílech vyjadřuje marnost a poskvrněnost světa a těla, zatímco Libenko zobrazuje nehmotnou astrální sféru záhrobních stínů a posmrtných nočních můr. Z psychoanalytické perspektivy Sigmunda Freuda by tedy Libenko představovala princip *Thanatos* a Hošková *Erós*. Obě umělkyně pojí malba krví na plátně, kontrastní využívání industriálního kovu spolu s přírodními materiály a ostře pesimistické vnímání života jako něčeho nechtěného a nehezkého. Černobílé vize pod melancholickou vrstvou jemných sépiových valérů rozdmýchávají sugestivní (a notně depresivní) nálady.

Pokud bychom obrazy pojali jako průzory do duševních končin obou autorek, u Hoškové by to byl pařížský lupanar pozdě nad ránem, kdy veškerá vášně opadla a zůstala pouze anémie z postkoitální katarze a tělesný odpor. V obrazech Libenko se naproti tomu odehrávají ponuré scény z válkou a rozkladem zdecimovaných spálenišť, kam se odvažují zavítat jen mrchožrouti a sebevrazi. Dionýský princip Hoškové zachycující smrt přírody a hmoty kontrastuje s apollinským principem Libenko vykreslujícím mentální zkázu *ratia* a *logos* – obě varianty záhuby jsou srovnatelně děsivé.

Část I. – Liza Libenko

Výtvarnou tvorbu Libenko bychom mohli označit nejen za vizuální poezii ve stylu lyriky reynkovských grafik sežehnutých Eliášovým plamenem expresionismu a explosionismu, ale i za jakési náhrobky popravených nadějí, zmarněných šancí a nesplněných snů. Díla reflektují válku coby rakovinu lidstva a metaforu zla jakožto antitezi k monetizovanému a militarizovanému dobru. Užívání abstrakce je snahou o hledání volnosti, kterou v těle ani v duši neprožíváme. Svoboda však není v rámci žádných mezí dosažitelná. Na fyzické rovině jsme zakrnělou larvou vědomí uvnitř klaustrofobního kokonu somatickými potřebami obtěžkaného těla, snažíce se přežít mezi mlýnskými koly času a prostoru. Z psychologického hlediska rovněž nejsme víc než burlaci táhnoucí loď svých nejnižších pudů a pokryteckých derivací, jak je ve své sociologické teorii popsal Vilfredo Pareto.

Obrazy odkazují k hinduistickému temnému věku „Kalijuga“, který končí degenerací, úpadkem a úplným zničením všeho. Díla se nám jeví jakoby nemocná a plná vředů, zatímco amorfní útvary připomínají kolidující a vzájemně se anihilující subatomární částice v okamžik svého zániku. Leitmotivem autorčiny tvorby jsou „vanitas“ panoptikálních rostlin, jejichž bizarní florální formy evokují nádorové bujení. Nelze je nazvat jinak než květy pekla, načež se nám vybaví text stejnojmenné znělky japonské hororové série *Když cikády pláčou*, který koreluje s životním příběhem této ukrajinské umělkyně: „*Odlet' pryč, odlet' pryč / kolům osudu. / Nejsi květinou pekla. / Na takovém místě / neztrácej okvětní lístky / a nezasévej žádná semena.*“

Příkladem toho budiž obraz *Verwesung*, jehož název v němčině znamená „rozklad“. Spatříme zlověstný lán černých slunečnic symbolizujících smutek a smrt coby opozitum k běžným květinám představujícím radost a život. Hrůzostrašně široké nebe a nekonečný horizont vedoucí do nicoty tvoří skutečnou bránu pekel, jak si ji ve svém sochařském „opus magnum“ imaginoval Auguste Rodin. Německé kulturní vlivy nalezneme rovněž v obraze *Siebengesang des Todes* inspirovaném poezií Georga Trakla. Diabolické květiny obtočené ostnatým drátem coby biblickým hadem objevíme i v obraze *Bez názvu 4*. Trs zlovolného flóru opouští teritorium rámu podobně jako duše opouštějící tělo v okamžik skonu. Děsivé skvrny na pomezí zvířecího kadaveru a Rorschachova testu (*a.e. 5*) i perverzní záliba v hledání krásy uvnitř destrukce materie (série *Terra Oblivionis*) kontrastují s pollockovskými konotacemi (*m. t. 1* a *m. t. 2*), kde tváří v tvář geologickým i biologickým strukturám tápeme, zda cítíme nadšení či odpor. Senzorický spasmus přesycených nervových reakcí na až příliš členitý vizuální obsah nás málem připravuje o rozum.

Kořeny (*Roots, R1, R2, R3*) ve tvaru elektrického výboje smrtícího blesku se krabátí jako tepny připravené k prasknutí a prudkému vykrvácení, přičemž skutečnou lidskou krev použitou jako malířskou barvu nalezneme v obraze *Rituál*, kde si nejsme jisti, zda zpodobněný démon nejsme náhodou my sami. Nejmonumentálnější dílo celé výstavy *Sun gazing*, na němž se podílela i druhá umělkyně, Lucie Hošková, zabírá jednu celou místnost. Tato komora tvoří pomyslnou oltářní apsidu katedrály zatracení a dominuje jí „tondo“ velkého černého kruhu všepohlcující černé díry. Nietzsche Boha nezabil, avšak byl přítomen jeho sebevraždě, a právě zde se nachází jeho hrob.

Část II. – Lucie Hošková

Díla Hoškové jsou makabrozním defilé rozpadu, tlení a hynutí, kde je smrt povýšena na novou formu zdebytí (*Dasein*). Oproti hmotné, smysly vnímatelné sféře života (*fainomena*) však zánik nepřináší žádné mimosmyslové pravdy a *Dinge an sich* (*noumena*). Smrt je horší než život, avšak strašnější než sám skon je čekání na něj, tudíž při jeho nevyhnutelnosti je moudřejší jít zániku naproti, což Hošková ve své umělecké tvorbě vehementně činí. Ústředním motivem obrazů je konflikt mezi tělem a duší, tedy nikdy nekončící svár mezi transcendentním antifyzis a imanentním fyzis. Hmota zápasí

s rozkladem, existence s nebytím, rozum s šílenstvím a empatie s libidem, načež vždy triumfuje to druhé.

Obrazy Hoškové akcentují aberující sexualitu, kdy žádná parafilie nedokáže ukojit bezedný chtíč, neboť krátkou animální slast orgasmu následuje nevyhnutelná vlna dysforie a sebeznechucení. Byl to Arthur Schopenhauer, který prohlásil, že „*Ihned po kopulaci je slyšet Dáblův smích.*“ Autorčina plátna zhmotňují negativní emoce, schizofrenické bludy a mentální distorze, v jejichž kaleidoskopu lze zahlédnout hrůzyplné apokalyptické vize dystopické budoucnosti, jež se pozvolna stává bezprostřední přítomností. Obsahy do značné míry souzní právě s myšlenkami A. Schopenhauera, že žádná touha nemůže být ve své podstatě naplněna a svět je v jádru iracionální a vůči člověku hostilní.

Hošková však jde o poznání dál a dýku životního pesimismu vráží do našeho osrdí ještě hlouběji. Její „*metaphysica generalis*“ jde ostře proti životu s *credem*, že vesmír, ve kterém žijeme, nás bytostně nenávidí a dělá vše proto, aby nám ublížil. Tam, kde Miguel de Unamuno radil bolest v rámci svého člověčenství přijmout a Philipp Mainländer raději volil cestu sebevraždy, Hošková nejen že žádné východisko nenabízí, nýbrž z každého svého obrazu křičí, že žádné řešení ani neexistuje. Jsme navždy lapeni v osidlech nezkrotných iracionálních tužeb (*Wille zum Leben*), ne nepodobni mouše v pavoučí síti. Sex je naší Golgotou, zatímco momentální sytost přinese nový, a ještě větší hlad.

To nás přivádí k dílu *Endless appetite* inspirovanému scénou z filmu *Saló aneb 120 dnů sodomy*, kde pod grimasou nuceného úsměvu číhá škleb smutku a duševní prázdnoty. Obraz *Soil* zachycuje pohled na tělo tlející v zemi, prostřednictvím čehož nám chce malířka odhalit, jaké to je procházet různými stupni rozkladu. Plátno *Pork chops with creamy mushrooms* obsahující krev z autorčiny skarifikace vyobrazuje alegorii člověka unaveného z vlastního těla. Neméně naturalistické je dílo *Love spirit, hate matter* obsahující obvazy nasáklé autorčinou krví a podkožními tekutinami, v němž nalezneme postavu bez známky vědomí uvězněnou hmotou. Znásilnění životem a porod směřující ke smrti (*New form*), zrození jakožto největší tragédie člověka (*Zlatý kolovrat*), otisk mrtvé hmoty vracející se do prapůvodního zdroje (*Ur*), symbol pohozené placenty jako zdroj všeho zla (*Golden egg*) – tyto a mnohé další motivy bychom si na výstavě určitě neměli nechat ujít.

Jak známo, Hošková v rámci svého kreativního procesu svá plátna nejprve pohřbívá do země, čímž v nich nastartuje sérii postupných rozkladných procesů, aby je následně po vzoru biblického Lazara vyzvedla z hrobu a dala jim nový život. Místo velikonočního zázraku zmrtvýchvstání jsme však svědky nekromantické „*massa mortis*“, kdy umírání není zázračně přemoženo, nýbrž jen dočasně pozastaveno v čase. Čas je patologický atribut existence a jeho plynutí lze považovat za krajně traumatizující jev, neboť každá změna oproti klidovému počátečnímu bodu je navýsost násilná. Není zde žádný „*happy end*“, jen věčné chvění myslí doprovázené pocity bázně a úzkosti, jak to popsal Søren Kierkegaard.

Přes svůj nihilismus na mne díla Hoškové a Libenka svou děsivou pravdivostí spojenou s vysokou intelektuální náročností zapůsobila až takřka mystickou extází, během níž jsem spatřil kola vesmíru udržující v chodu mechanický betlém tohoto světa, jehož jsme my coby malé dřevěné figurky nedobrovolnou součástí. Na závěr zmiňme slova Charlese Baudelaira, jenž nám podává klíč k pochopení estetiky této jedinečné výstavy – teskné a bolestné jako zírání do slunce: „*Krása je vždy podivná. To neznamená úmyslně a chtěně podivná, protože pak by byla čímsi zrůdným, co vybočilo z kolejí života. Domnívám se však, že trochu podivnosti je v ní vždycky, podivnosti naivní, nevypočitatelné, nevědomé, a že právě proto je krása krásou.*“

ČERNÉ SRDCE DIVOČÁKA ANEB MYSLIVECKÁ DEKADENCE VÝSTAVY FILIPA KŮRKY

Kamil Princ

V Cifra Gallery v Doubicích na rozhraní Lužických hor a samotného pekla proběhla 21. září vernisáž výstavy Filipa Kůrky s názvem „Máme v revíru pytláka“. Expozice se nesla v duchu uměleckého stylu „Mysliveckého realismu“ propojujícího prvky postmoderní dekadence, ironické extravagance na způsob Gustava Courbeta a deviované přírodní lyriky – to vše expresivně protkáno citacemi mysliveckého folklóru, promyšleně koketující s hranou vizuálního kýče, jehož hranice testuje, leč nepřekračuje. Kurátorský text, jenž osvětluje východiska zvoleného stylu, a zároveň slouží jako jeho suplementární manifest, napsal kurátor, výtvarník a básník, Štěpán Mikulěnka.

Název výstavy byl převzat od stejnojmenného obrazu o kolosální šířce 6 metrů, který je centrálním pilířem, a zároveň tachykardicky tlukoucím srdcem celé expozice. Majestátní rozměr je překvapivě obsahově opulentní a lukulsky bohatý na metaforické šifry a obsedantní detaily, jež v kontrapozici k intelektuálním obsahům boří mantinely mnohých tabu. Jedná se o polarizující symboly od svatozáře až po psí exkrement citující avantgardního Manzoniho. Kůrkův narativní výjev travestující da Vinciho *Poslední večeři* parafrázuje, aktualizuje, a v množství emočních a charakterových variací jednotlivých postav téměř překonává originál. Reální lidé z malířova okolí mezi sebou v záchvatu paranoie marně hledají zrádného Jidáše, jenž usvědčuje sám sebe pokryteckým pohledem k nebesům, k nimž na Raffaelově fresce *Athénská škola* stáčí prst Platón, zatímco Kůrkův *Timaios* je *Necronomicon* a Říší idejí se stává teritorium bludného lesa.

Autor cynicky přemalovává cizí obrazy, devaluje erotiku na konjunkci chťiče a zvířecích pudů (kterou Jiří Karásek ze Lvovic básnicky pojmenoval „Sexus necans“), desakralizuje religiózní atributy, a zároveň svatořečí světské objekty, kdy kancionál a růženec nahradil kalašnikov a odjištěný granát. Lebky a parohy na Kůrkových obrazech slouží coby ornamenty smrti a memento pomíjivosti. Myslivecký realismus je determinován harmonií člověka s přírodou, přičemž dle de Sadova románu *120 dnů Sodomy* má v přírodě nejen právo, ale i povinnost silnější ovládat slabšího. Baudelaire ve svém sonetu *Spojitosti* označil přírodu za „chrám se živým sloupovým“, avšak na rozdíl od filozofa Böhmeho nevidí Kůrka v těle přírody Boha, ale naopak Satanáše...

COUP D'ÉTAT V ŘÍŠI NOČNÍCH MŮR ANEB NĚKOLIK IMPRESÍ Z VÝSTAVY JIŘÍHO PETRBOKA

Kamil Princ

30. září se v Kampusu Hybernská se uskutečnila vernisáž site specific výstavy „Je těžké býti bohem“ výše zmíněného neúnavného pekelníka a nezdolného enfant terrible, Jiřího Petrbocka. I tentokrát jsme se dočkali protáhlých deformovaných figur jakoby právě sundaných z mučidel skřipce, makabrózních lebek konfrontujících nás s naší vlastní smrtelností (viz Heideggerovo „Sein zum Tode“), a nepřijdeme ani o falické symboly a dilda, jež tvoří malířův takřka fetišisticky obsedantní ornament. Zároveň nám však Petrbock coby Emil Zátopek maratonu dekadence servíruje nejedno patřičně kontroverzní novum.

Dochází ke kombinatorice přístupů, kde jsou díla svědectvím vykolejení vozu světa vláčeného splašenými koni surových médií a chladnokrevného konzumu – a zároveň i kronikou úpadku politiky, kultury a společnosti, u jejichž otevřeného hrobu právě stojíme. Humor je pitván resentimentem a vice versa. Přesexualizované eidosa tančí danse macabre s šokantními halucinacemi (např. gigantický Ferda mravenec) eericky obklopenými surreálními atributy jako koště nebo květiny. Diabolické výjevy bolesti a nenávisť se zabodávají do naší duše jako trny kaktusu. Babylonské přízraky se atakují nejen navzájem, ale svou excentrickou a egocentrickou vizualitou útočí i na nás samotné.

Ve výstavních prostorách galerie se periodicky střídají fáze rozsvícených a zhasnutých světél. Tma symbolizuje stavy bezvědomí, blackout a komatózní (ne)existenci podobnou bezednu při klinické smrti po zástavě srdce. Záře zase otevírá portál do předpekli Platónovy jeskyně, kde pak plně vyniknou reanimované stíny, aby nás malevolentně klamaly. Sublimně fosforeskující fluorescenční barvy žahají naši sítnici, aby po prudkém a nečekaném záblesku světla došlo k omráčení našeho zraku. Často se setkáme i s lingamickým pra-tvarem banánu (žlutá je interpretována jako barva Jidáše a zrady), jehož prázdná slupka přináší poselství o prázdnotě našeho nitra. Banán též s cattelanovskou břitkostí odkazuje na fakt, že v dnešní technokratické době degenerujeme na úroveň zlenivělé opice, která je rovněž frekventovaným motivem autorových obrazů.

Petrbock se ve svých dílech stává jakýmsi starozákonním Hospodinem-soudcem, který nemilosrdně proklíná vše jím stvořené. Agresivní kritika válečného Ruska – ve výstavě tak hojně zastoupená – je důmyslnou záminkou, která pod rouškou humánnosti a „licentia poetica“ ventilovat co nejprudší a nejdestilovanější formu nenávisť přecházející v absolutní zášť, a ještě absolutnější umění. Jak prohlašoval německý filozof, Philipp Mainländer, na počátku byl Bůh, jediný, klidný a nerozdělený. Ten pak spáchal sebevraždu a rozštěpil se do nekonečného počtu navzájem odlišných forem, čímž stvořil svět nekonečného pohybu, kde každý po něčem touží a něco potřebuje. A tak i Petrbock rozdělil svoje úsilí, kreativitu a vůli do zde přítomných velkolepých děl, které však mají blíže k peklu než k nebi. Název výstavy by tudíž neměl znít „Je těžké býti bohem,“ nýbrž „Je lehké býti ďáblem.“

INTERPRETAČNÍ IMPROMPTU OBRAZU LINDY GLANC „JITŘENKA“

Kamil Princ

Venuše, za rozbřesku nazývána „Jitřenkou“, se po soumraku stává „Večernicí“, a spojuje tak v sobě začátek i konec, vznik a zánik, zrození a smrt. Autorka staví světelný bod Venuše lascivně, a zároveň poeticky pod Venušin pahorek dámského klína, kde život začíná a v rámci „la petite mort“ během pohlavního spojení také obrazně končí. Avšak ponurá atmosféra obrazu odkazuje spíše ke smrti duchovní ve smyslu básnické sbírky „Sexus Necans“ (tj. „Zabíjející sex“) českého symbolisty a dekadenta, Jiřího Karáska ze Lvovic: *”Divoká, prokletá zpíjí mne rozkoš, / zuřivá choutka teď práská můj cit: / [...] / Vy-sáti ze rtů tvých všechnu tvou krev, / v šílenství zadusit v hrdle tvém dech, / rozlámat kosti a rozervat maso“.*

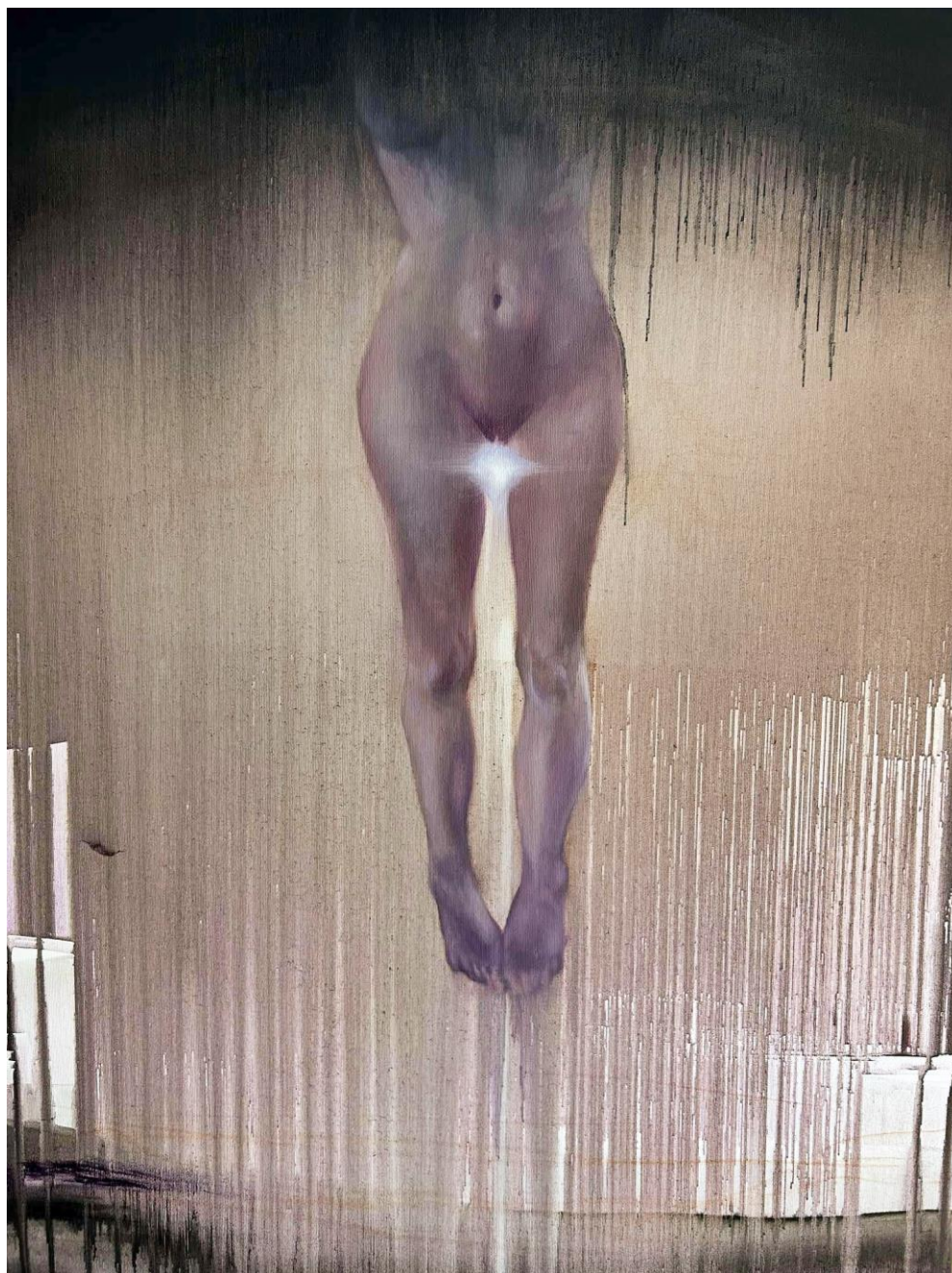
Venuše je římskou bohyní lásky a ztělesněním ženského principu, který však může být i fatální a destruktivní. Jak poznamenal Charles Baudelaire: *„Žena je bytostí, která vrhá největší stín nebo největší světlo do našich snů.“* Temnota rozprostírající se za nahou dívčí postavou pak představuje metaforu nevědomí, tedy toho, co se nachází v zákoutích za horizontem našeho bdělého „Já“, včetně animálních pudů, strachů a neuróz, provázejících nás coby zlověstný černý mrak. Barevný podklad na pozadí se rozpadá jako trhající se jevištní opona. Za rekvizitami tohoto světa se však nachází pouze imanentní nicota – Heideggerovo „Nichts“. O nebeské Jitřence napsala tesknou rockovou baladu i německá kapela Rammstein: *„Jitřenko, ach, svít / na moji duši. / Vrhni hřejivé světlo / na srdce, které se láme.“*

Ženské nohy na obraze bezvládně visí jako secesní ornament, a zároveň je v nich patrná i jistá gotická vertikálita. Svlečená postava levituje k metafyzickým výším, nebo je snad oběšená a právě umírá? Možná obojí. Nepřítomnost rukou parafrázuje nemožnost se aktivně bránit, a to nejen světu vnějšímu, ale i vnitřnímu, jímž je naše sobecká duše a trpící tělo. Absence hlavy pak koresponduje se ztrátou racionality, kdy neuvažujeme rozumově, nýbrž fyzicky/somaticky, což zahrnuje všechny instinkty, reflexy i utrpěná traumata podvědomě zastírající naši soudnost. Za povšimnutí rovněž stojí kontrastní inverze světla a tmy v horní a dolní části obrazu, kdy země září, zatímco nebe halí neprostupná čern. Jako by nám malířka chtěla sdělit, že Platón se na Raffaelově fresce „Athénská škola“ se svou teorií idejí mýlil, neboť právě sféra ducha je tím místem, odkud přichází veškeré zlo a utrpení, zatímco zkonejšení tkví v Aristotelově prvobytné, věčné a permanentně mrtvé hmotě konstruující pozemskou rovinu.

Jaké je tedy resumé? Vedle sebevraždy, kterou Schopenhauer i Camus považovali za legitimní východisko z martyria života, se můžeme vektoru života alespoň pomstít tím, že nebudeme následovat jeho predeterminovaný kurz. Pohlavní akt bez plození dětí, kdy sexuální pud (Kraft) zneužíváme k vlastnímu nízkému ukojení (Macht), je amorální, avšak efektivní (a možná jediný nedestruktivní) způsob, jak se „continuu vitae“ vzepřít. Máme tedy následovat myšlenky antinatalismu hlásané v Zapffeho „Posledním mesiáši“ a moudrost Siléna z Aristotelovy „Etiky Eudémovy“, jež se odráží i

v Nietzscheho „Zrození tragédie“? „*Bídny jepicovitý rode, zplozený náhodou a bolem, co mne nutíš, abych ti řekl, co slyšet ti není na prospěch? Co je ze všeho nejlepší, je ti nadobro nedostižné: nejlepší je nebyti zrozen, nebyti, ničím nebyti. Druhé pak nejlepší je ti – abys brzo umřel.*“ Avšak každá květina jednou zvadne, každý plamen dohoří a každá hvězda vyhasne – stejně tak i sexuální styk tvoří jen krátkou pomíjivou vteřinou mezi zmarem a hnusem. Kdo chce milovat život, musí umět milovat ošklivost.

Obraz „Jitřenka“ svým výtvarným zpracováním, fatálním námětem a filozofickým přesahem však dokáže (stejně jako veškeré dobré umění) vnést do kakofonického pohřebního marše „Wille zum Leben“ alespoň několik eufonických akordů. Francouzský skladatel Berlioz pravil, že: „*Hudba je výrazem vášnivé a nešťastné duše.*“ A co je jiného malba než rytmus barev a harmonie tvarů? „*Vášeň*“ a „*neštěstí*“ jsou dvě krajní polohy kyvadla života, a zároveň je jedno rekurzivně obsaženo ve druhém. Schopnost cítit bolest je nezvratným důkazem toho, že jsme naživu. „*Je mi něk smutno... Díkybohu / že jenom smutno, že jen tak... / už za to dík, že říct to mohu / že je mi vůbec ještě něk*“ (J. H. Krchovský)

INTERPRETAČNÍ IMPROMPTU OBRAZU LUCIE HOŠKOVÉ „KOST OBEPLA MASA KLÍNA“

Kamil Princ

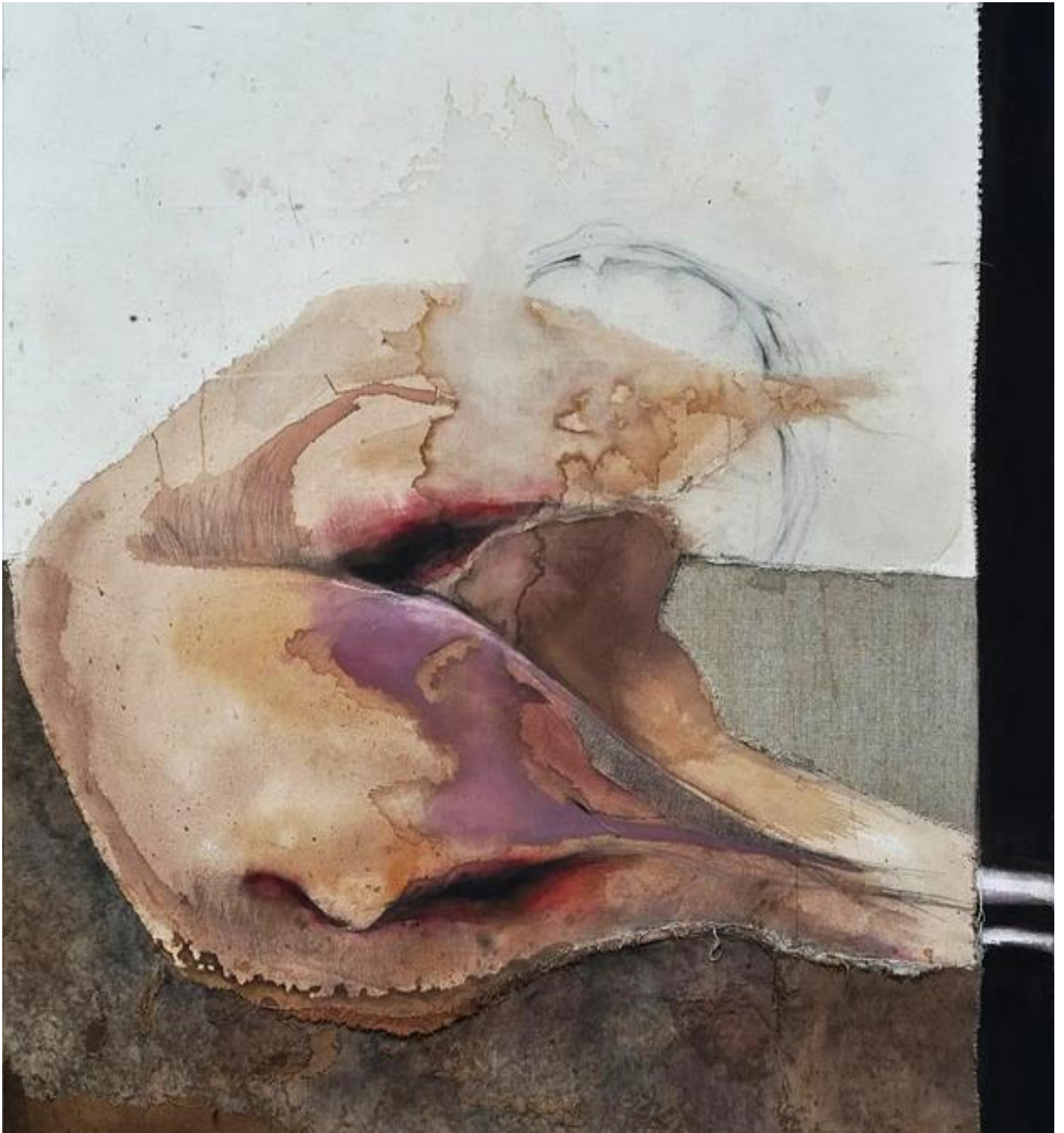
Dle poměrně návodného názvu díla bychom se mohli domnívat, že plátno prioritně vyjadřuje alegorii kopulace, kde je kost pojmána coby falický symbol a klín představuje eufemistickou metonymii pro vaginu. Zvláštní poloabstraktní útvar na obraze skutečně koreluje s obscénním výrazem „Fellfrosch“ (tj. „kožená žába“), jímž ve své umělecké tvorbě nelichotivě označil frontman skupiny Rammstein, Till Lindemann, ženské genitálie.

Při podrobnějším čtení kompozice však nabydeme dojmu jakési stažené a indiferentně odhozené kůže jakožto aluze na Apollónem potrestaného Marsyase, případně sv. Bartoloměje na fresce Michelangelova „Posledního soudu“, jenž je i autorovým morbidním autoportrétem. Prázdna, lhostejně ležící tkáň prezentující tělo coby odpudivý obal trpící duše zpodobňuje schizma hmoty a ducha, kde materie představuje vše nízké, smrtelné a somatické v kontrastu k metafyzické rovině psyché, jež ve svém vězení masa chřadne, upadá a kormoutí se.

U dekapitované hlavy levituje stříbřitá trnová koruna, která je zároveň svatozáří – sám divák je zde sám sobě představen jako martyr vlastní tělesnosti bez naděje na nanebevzetí. Musíme se zamýšlet nad tím, zda máme co dočinění s lidskou mrtvolou, či zda hledíme na řezníkem utraceného křížence prasete a Beránka Božího. Útvar inkriminovaného amorfního konvolutu však ukrývá další, překvapivě gotizující roviny. Jeho šroubovitá forma se vine jako točité schodiště míšeňského zámku Albrechtsburg, a souběžně se i řasí jako drapérie na rouchu „Zlaté Panny“ (Vierge Dorée) náležící portálu katedrály v Amiens.

Nemůžeme si nepovšimnout dvou zduřelých tělesných otvorů upomínajících na Courbetům pornoskopický obraz „Původ světa“, kdy analogicky jako dvě věže katedrál symbolizujících Adama a Evu je jeden z nich mohutnější a druhý subtilnější. Ony mokvající výdutě připomínající zjizvené křesťanské mandorly usedavě pláčí krev, jako by věděly, že nikdy nedojde k jejich zhojení. Neforemný roztékající se objekt pak vyvolává otázky, jaký tvar má asi naše „Já“. Pakliže nejsme sami o sobě tkáněmi ani kostmi, co nás pak konstituuje jako člověka? Odpověď zní: pokročilá schopnost cítit i způsobovat bolest.

Mršina místo na márách našla své poslední útočiště povalená na zem, jež je nejen jedním ze čtyř alchymistických živelů, ale i odkazem na „Gaiu“ coby „matku Zemi“ a dceru Chaosu připravenou rodit nové a nové Titány za účelem násilného svržení panteonu antických bohů. Primární významové těžiště však leží v již zmíněném armageddonu principů tvůrčího božského ducha a permanentně zanikající hmoty v konstantním sváru a mučivé kontradikci, kdy je život „perpetuum mobile“ našeho nekonečného utrpení.

Kabinet doktora Jabůrka

Horroskop

♈ Tuberan: Brzy získáte příležitost zazářit a spáchat nějaký násilný čin. Neváhejte se projevit v plné síle a dejte lidem okolo sebe pěstí. Když jim kopancem vytlučete pár zubů, ocení, jak jste asertivní. Ve vězení si uvědomíte, že dokonalost není prvořadá, a i částečně paralyzovaný člověk za to stojí. Každý přece máme chuť někomu ublížit. Směle do toho! Ujasníte si, že máte v sobě zhoubný karcinom a rozveselí vás pouze upálení nějakého seniora. Žhářství v sobě spojuje destrukci s vražděním, tj. příjemné s užitečným.

♉ Pohřebýk: Nečekejte na nic a vezměte mačetu pevně do svých rukou. Hvězdy se soustředí na rodinnou pohodu, tak nějakou vyvražděte. Můžete očekávat, že brutální konflikt s dětmi umírajícími na leukémii vám přinese opakované orgasmy. Pojmenují po vás nějakou novou sexuální úchytku. Dnes zaměřte na svou fyzickou kondici na mrzačení lidí. Mohli byste cítit únavu, pokud jste dlouho zanedbávali tvrdé drogy. Dopřejte si kvalitní pervitin.

♊ Ublíženci: Při mučení není třeba důkladně zkoumat každou otevřenou zlomeninu, neboť používání gilotiny vám přinese dostatek zábavy. V tomto ohledu jste až příliš velcí násilníci a svého partnera znetvoříte tím, že mu vypíchnete oči vývrtkou na víno. Krev prýstící z tepen je pro vás však ten nejlepší energetický nápoj. Udělali byste mnohem lépe, pokud byste se nechali naplno unášet svými psychickými chorobami. Do toho! Pozor však na únavu. Dbejte na dostatečný přísun anabolických steroidů, ať máte sílu na kopání hrobů pro zohavené mrtvolky vámi vykastrovaných kamarádů, což je vaše oblíbená kratochvíle.

♋ Vrak: V srdci i v hlavě máte broky z kulovnice po zpackané sebevraždě. Táhne vás to do hrobu a vy se nedokážete rozhodnout, zda se oběsit nebo podřezat. Možná by nebylo od věci dopřát si trochu týrání dětí, díky kterému budete mít hned lepší náladu. Nalijte kojencům do očí vroucí asphalt. Nespěchejte. Váháte mezi masovou vraždou a teroristickým útokem. Nebojte se spojit je do jednoho maniakálního trestného činu – možná právě v něm najdete harmonii.

♌ Tlev: Pocítíte příval čerstvé krve. Dejte si však pozor na roztočenou cirkulárku, někdy je lepší řezat nejdřív měkké tkáně a pak teprve kosti. Vy jste ale mistr řemesla a svou oběť naporcujete klidně i zaživa. Váš rodinný život může připomínat incest. Nečekaný orální sex s bratrem před zraky umírající matky může vyvolat jisté napětí. Pozor na fisting. Dnes je vhodný den zaměřit se na všechny otvory. Vyhněte se tedy těžkým a smaženým jídlům.

♍ Zkapana: Vaši známí dnes nebudou ve své kůži, protože je z ní stáhnete. Po použití yperitu na mateřskou školku vás konečně opustí špatná nálada. Lidé ve vaší blízkosti se budou díky vaší zvrácenosti svíjet v bolestech. Nebojte odložit veškerý soucit stranou a rozpoutat novou vlnu genocidy. Sanitky vám polezou na nervy, tak jim před vaší střelbou na základní škole propícháte pneumatiky. Oceníte však, když pohřební služba dorazí včas. Dnešek bohužel nebude váš šťastný den. Hvězdy se k vám otáčejí zády a po vámi spáchaném masakru pár lidí přežije. Nezoufejte však, budou mít doživotní následky.

♁ Vrahy: Kolegové se na vás mohou obrátit s prosbou o eutanazii. Provedete kvalitní práci! Dnes je skvělý den pro společné rodné orgie. Především prarodiče si budou kopulaci po zavěšení na háky nebývale užívat. Však jim také nezbyvá moc času života. Vyjděte ven na ozbrojenou loupež nebo připravte večeri, do které zapojíte i děti tím, že je vykucháte a uvaříte. Vaše genitálie si zaslouží pozornost. Po zdrogování vašich přátel i nejbližší rodiny se můžete ukájet během jejich agonického umírání. Vyoperujte jim všechny orgány, bude se jim to líbit.

♃ Vykleštír: Uspořádejte dětem orientační běh po minovém poli. Sadismus je u vás na prvním místě. Dáváte mu přednost před ostatními deviacemi, neboť je na světě příliš málo utrpení, což není vůbec v pořádku. Měli byste se zamyslet, jestli partner a rodina příliš netrpí na úkor vaší snahy je zaživa stáhnout z kůže. Pokud ano, tak bravo! Můžete jim pro jistotu vykloubit i nějaké končetiny, aby už nikdy nešly dát nazpět. Hvězdy vám přejí zářící okamžik nenávisti, když způsobíte výbuch jaderné elektrárny, který prozáří i ta nejtemnější zákoutí vašeho srdce. Neváhejte si proto otevřít břitvou tepny.

♄ Zmřelec: Kariéra masového vraha je pro vás prvořadá. Nezapomeňte si však udělat čas i na sebe a při autoerotické asfyxii se během masturbace přiduste páskem od kalhot. Vaši zvrácenou slast nic nezastaví, i když tlukot vašeho zkolabovaného srdce ano. Pokuste se najít rovnováhu mezi tím, jak si chcete ublížit vy, a tím, co od vás očekávají druzí. Nemusíte každého povinně rozřezat, ale rádi to uděláte. Snažte se omezit následky otřesu mozku tím, že si uděláte lobotomii. Píchněte si smrtelnou dávku drogy a věnujte čas relaxaci.

♃ Zlozoroh: Vaše kriminální schopnosti dnes excelují! Kolegové se útoku řeznickým sekáčkem na maso možná zprvu zaleknou, ale brzy pochopí, že useknuté prsty už jim nedorostou. Vaše otevřenost k mučení druhých povede k hlubokým zážitkům. Oslovte své blízké, když budou potřebovat natáhnout na skřípec. Dnes se mohou ozvat rozdrčené klouby, když kolem sebe budete mlátit kladivem. Pohybu jste v poslední době moc nedali, ale přesto po vás pár mrtvol zbude. Zvažte jejich lehké popitvání a pak krátkou procházku na hřbitov.

♁ Chámovodnář: Jste zvyklí znásilnit každé zvíře, ale láska dnes nepotřebuje logiku. Nechte své sperma proudit volně. Sexuální vztahy v kafilerii už nepřinášejí tolik hnusu jako dříve, takže dnes vyzkoušíte krematorium. Nekrofilní swingers party v hromadném hrobě vám přinese mnoho chorob a zábavy! Společné chvíle s traumatizovanými dětmi vám pomohou lépe pochopit jejich opakované sebepoškozování. Odvedli jste skvělou práci a počet sebevražd exponenciálně roste! Když provádíte amatérské potraty, kdy přijde o život i matka, uvědomíte si, jak je čas strávený masakrováním nevinných lidí příjemný.

♁ Chyby: Naučte se být sadističtější a více naslouchat policejním sirénám okolo sebe. Míváte tendence přehlušovat ostatní zvukem své motorové pily, když porcujete lidi zaživa, což zejména v rodině nemusí dělat dobrotu. Pokud trochu přitvrdíte, podaří se vám nastolit hrůzu a tyranii. A to je opravdu potřeba. Chuť zabíjet k vám dnes přijde jako něžný vánek. Je potřeba otevřít kapesní kudlu a naslouchat tichému sípání, až s ní někoho podřezete. Užijte si společně! Nebýt vás, tak hrobníci nemají co jíst. Na oddělení patologie vás milují!

Rozhovor

VYSLÝCHANÁ: Linda Glanc (depresivní hypersexuální výtvarnice)
REDAKTOR: Korona (z popelnice vytažené morče s leprou)

🕸 AHOJ LINDO, JE MI NA PRVNÍ POHLED JASNÉ, ŽE HROZNĚ MOC MILUJEŠ PARAZITY. MĚLA BYS RADĚJI KLÍŠTĚ NEBO PIJAVICI?

Pijavici, nebo nejraději co nejvíc pijavic! Jsou mi sympatické ty jejich malé roztomilé tlamičky. Je to jako mít po těle spoustu mini-milenců!

🕸 ORGIE S KRVESAVÝMI PLOŠTĚNCI JE BEZPOCHYBY TA NEJLEPŠÍ SWINGERS PARTY. ALE MUČENÍ LIDÍ JE TAKY SEXY. PORADĚ MI, DÁ SE HLAVA UŘÍZNOUT SNÁZE PILKOU NA DŘEVO NEBO NA ŽELEZO?

Nejsem si jistá, jestli je od sebe rozeznám. Oběti při popravě totiž křičí úplně stejně...

🕸 ŘEV USEKNUTÝCH HLAV JE VSKUTKU LIBOZVUČNÁ SYMFONIE. ALE KROM VRAŽDĚNÍ LIDÍ JE DŮLEŽITÉ NEZANEDBÁVAT ANI TÝRÁNÍ ZVÍŘAT. CO DĚLÁŠ PROTO, ABY KOŤÁTKA V MIXÉRU TOLIK NEMŇOUKALA?

Před použitím je vždy na chvíli namočím.

🕸 TO JE PRAKTICKÝ NÁPAD, PŘEMEK PODLAHA BY MĚL RADOST. TEĎ ZABROUŠÍME DO TÉMATU MÓDY. JAKOU BARVU VYSTÝLKY BY SIS PŘÁLA MÍT VE SVÉ RAKVI?

Děkuji za tuhle otázku, přijde mi to zcela zásadní! Mám v plánu vytvořit vzorník na míru dle způsobu úmrtí – každý druh skonu by měl mít vlastní jedinečnou barvu! Bylo by nevkusné kombinovat skvrnitý tyfus s puntíkatým brokáttem?

🕸 EXCELENTNÍ VARIACE, KTEROU BY MĚL CHTÍT KAŽDÝ! TVÁ MORBIDNÍ ZVRÁCENOST JE VSKUTKU NADSTANDARDNÍ. JAKÁ JE NEJDEVIANTNĚJŠÍ MYŠLENKA, KTERÁ TĚ KDY NAPADLA?

Piknik s nahým Daliborem Jandou....

[Redaktorskému morčeti při představě nahého sedmdesátníka s genitáliemi posetými stařeckými skvrnami praskly oční bulvy a zadusilo se vlastními zvratky, díky čemuž musel být rozhovor předčasně ukončen...]

Zmarozpěvy

DOPPELGÄNGER

Maldorör Disco

Staří Prastaří bavili se zrůdami,
dobrý malíř se zájmem otáčí se za námi.
My šouráme se podezřele jak v posledním tažení,
z našich hadrů odkapává krev a roztok zkažený.
Kraplak rudý inkarnací, k tomu umbra pálená,
barvy střev i amputací, umrlcova kolena.

Malebné jsou plody vášně, múzického snažení,
jarní scéna na hřbitově v plenérovém tažení –
o půlnoci o přestávce, když odložil paletu,
s rozepnutým poklopcem odskočil si ke plotu.
Tam mrtvola jej uchvátila v rakvi čerstvě ložená,
vášnivě ho oklátila, hned zas byla kožená.

Zrodil se tvůj doppelgänger,
v záhrobí lhostejný je gender.
Umělcům i umrlcům
– dvojitý model, doppelgänger.

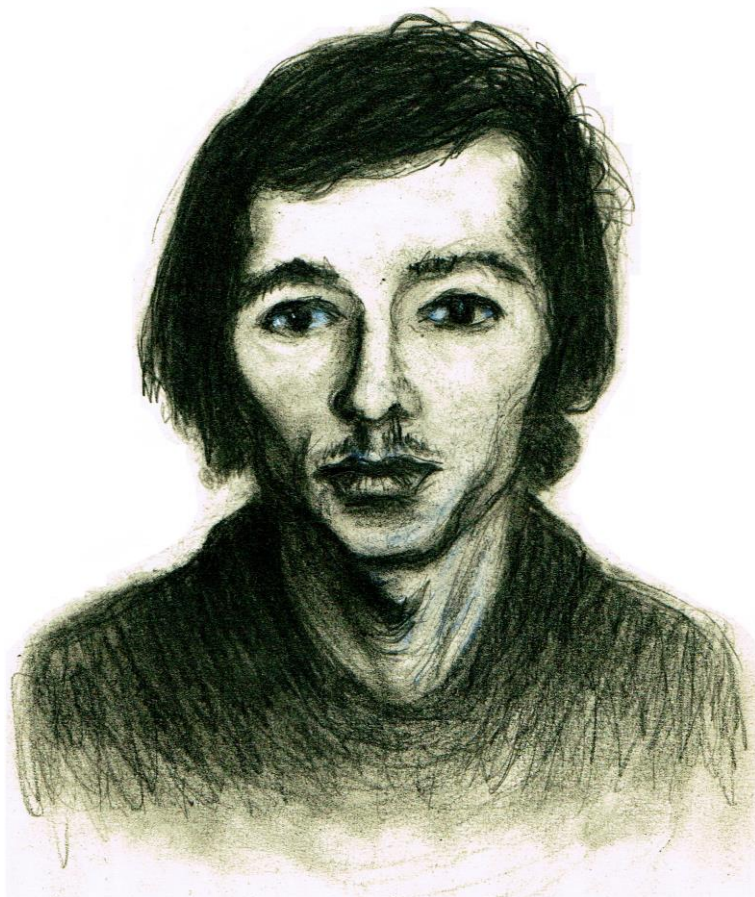
V zasněžené márnici běží konkurs na model,
krasavice šklebící své silikóny z chapadel,
červi z dásní bezzubých olizují porotu,
v břiše kope vetřelec, hotoví se k porodu.
Se skřípěním roztahuje černé kosti stehenní,
kloaka už vyvrhuje nekrofilní zjevení.

Zrodil se tvůj doppelgänger,
v záhrobí lhostejný je gender.
Umělcům i umrlcům
– dvojitý model, doppelgänger.

Krasy, červi s hnilobou když svoje síly spojí,
v dokonalé nahotě hned kostlivec zde stojí!

Zlosobnosti

JMÉNO:	LADISLAV HOJER
POPIS:	Sériový vrah, sadista, kanibal a nekrofil
NAROZEN:	15. března 1958, Praha
ZEMŘEL:	7. srpna 1986, Vazební věznice Praha Pankrác (poprava oběšením)
ZLOČINY:	Brutálním způsobem usmrtil nejméně pět žen a dopustil se 18 znásilnění.
ZVLÁŠTNOSTI:	Jeho otec zemřel na rakovinu, když byl ještě malý. Hojerova matka brzy zemřela na rakovinu také. Jeho IQ bylo pouze 88. Nikdy neměl kamarády, vážnou známost ani pohlavní styk za normálních okolností. Po vraždě nad mrtvolami svých obětí zpravidla masturboval. Jedné z obětí odřízl prsy a vaginu, které si odvezl v igelitové tašce domů. Nejprve mu sloužily k sebeukájení, poté amputovanou pochvu a oba prsy uvařil ve slané vodě a snědl. K vraždění se několikrát doznal ve své oblíbené hospodě, ale nikdo ho nebral vážně. Před popravou zlomil asistentovi kata prst a pak se pokálel. Byl podezřelý i z dalších vražd, ale chyběly usvědčující důkazy.
HODNOCENÍ REDAKCE:	89 %

Ilustrace: Martin Mulač

Zbraně hromadného nietzschení

† Cílem oslavy je zapomenout, že jsme solitéři, chudáci odsouzení k smrti. Jinak řečeno, proměnit nás ve zvířata. Proto mají primitivní lidé velmi vyvinutý smysl pro oslavu. [...] Během oslavy pijte, ale zmenšujte dávky (není vzácné, že koktejl alkoholu a přítomné erotičnosti rychle vede k násilí, sebevraždě nebo vraždě). Je chytřejší vzít si ve vhodný okamžik půlku lexaurinu. Prášky na uklidnění v kombinaci s alkoholem vyvolají rychlou dřímotu: přichází chvíle zavolat taxík. Krátká oslava, dobrá oslava.

† Vypěstujte v sobě hluboké rozhořčení nad životem. [...] A vždy se vracejte ke zdroji, jímž je utrpení.

† Společnost, v níž žijete, má za cíl vás zničit. Poskytněte jí stejné služby.

† A z bolestné nostalgie každý dál požaduje po druhém, čím už být nemůže; dál hledá, jako zaslepený duch, onu váhu bytí, již už v sobě nenachází. Ten odpor, ta vytrvalost, ta hloubka. Samozřejmě nikdo neuspěje a samota je strašná.

† Literatura zvládne všechno, zvykne si na všechno, hrabe se v odpadcích, líže rány neštěstí.

† Literatura je k ničemu. Kdyby k něčemu byla, levicová chátra, která si zabrala intelektuální debatu na celé dvacáté století, by ani neexistovala.

† Ovlivnila však Dostojevského intuice historický vývoj? Ne, naprosto v ničem. Marxisti, existencialisti, anarchisti a levičáci všeho druhu dokázali prosperovat a zamořovat známý svět stejně, jako by nikdy nenapsal ani řádku. Přinesli aspoň v porovnání se svými románovými předchůdci nějakou novou ideu nebo myšlenku? Ani jedinou. Nulové století, které nic neobjevilo.

† Snil jsem o odpadkových koších překypujících kávovými filtry, slupkami a kusy masa s omáčkou. Myslel jsem na umění jako na loupání, na kusy masa, jež zůstávají přilepené ke slupkám.

† Feministky jsem vždycky osobně považoval za hloupoučké a v zásadě neškodné krávy, které však bohužel začaly být nebezpečné z naprosté absence jasnozřivosti.

(Ukradeno z „HOUELLEBECQ, Michel a Alan BEGUIVIN. Eseje. V Praze: Vyšehrad, 2020. ISBN 978-80-7601-345-2.“)

terapie masem

Albrecht Smuten

ČÍSLO: 6,66

ROČNÍK: Poslední?

VYDÁVÁ: Spolek přátel týrání dětí, z. s.

SPONZORUJE: Krematorium zvířat Praha

FONTY: František Štorm (www.stormtype.com, <https://cs.wikipedia.org/wiki/Bochnatka>)

KOMIKS: Albrecht Smuten ([instagram.com/terapie_masem](https://www.instagram.com/terapie_masem), www.facebook.com/terapiemasem)

VÝKŘIKY SMĚŘUJTE NA: Smrtisyn@post.cz